

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

May, Karl.

Titel | Title:

Sam-Fire-Gun : Fortælling fra Indianergebetet.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Politikens Forlag, 1906

Fysiske størrelse | Physical extent:

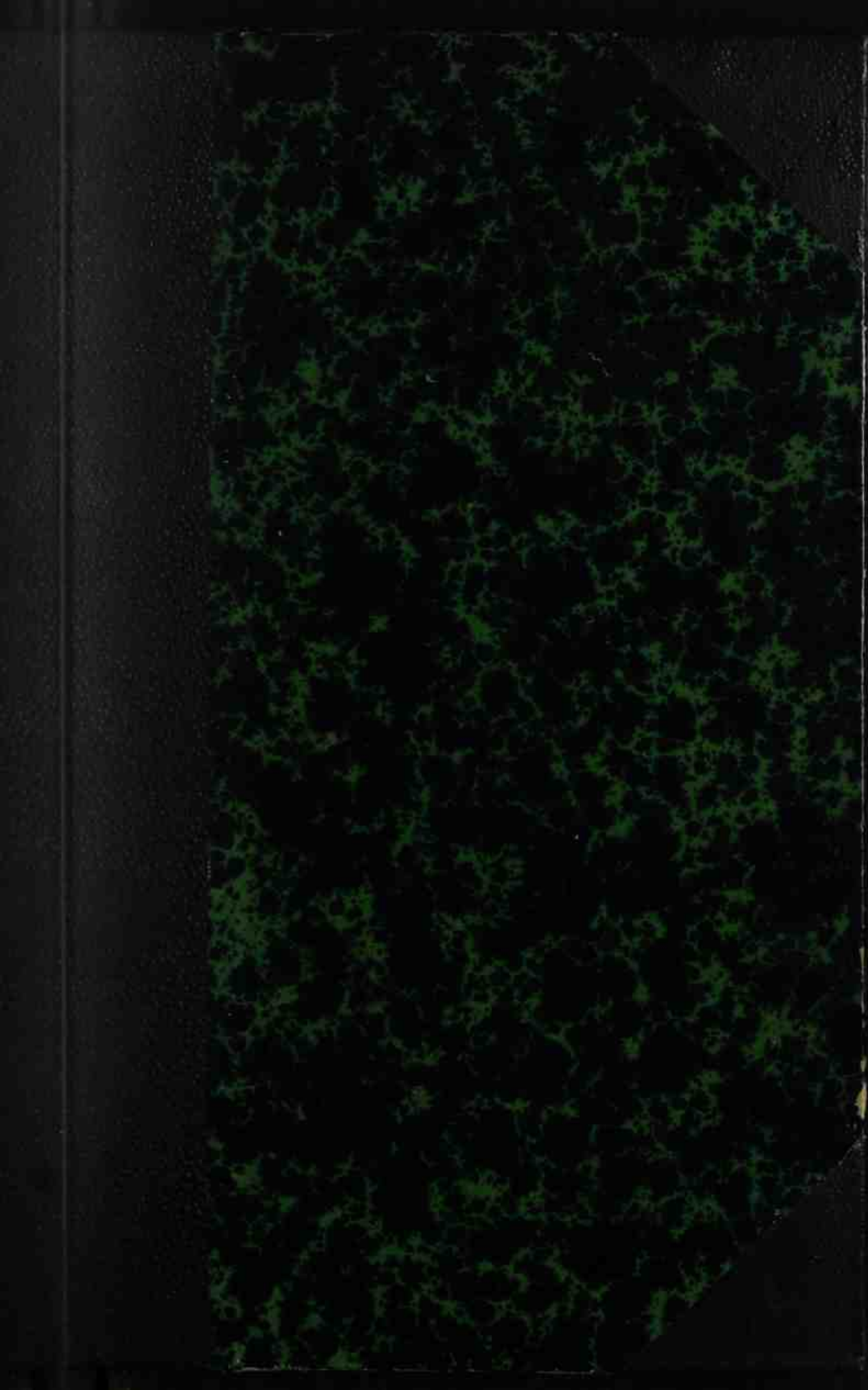
117 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

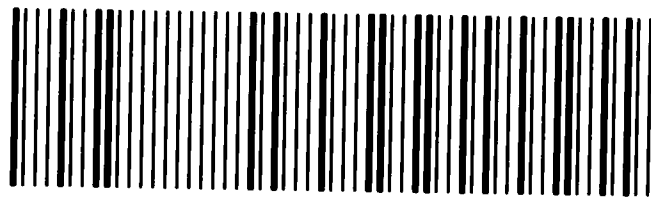
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, - 453

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014466526

KARL MAY

SAM-FIRE-GUN

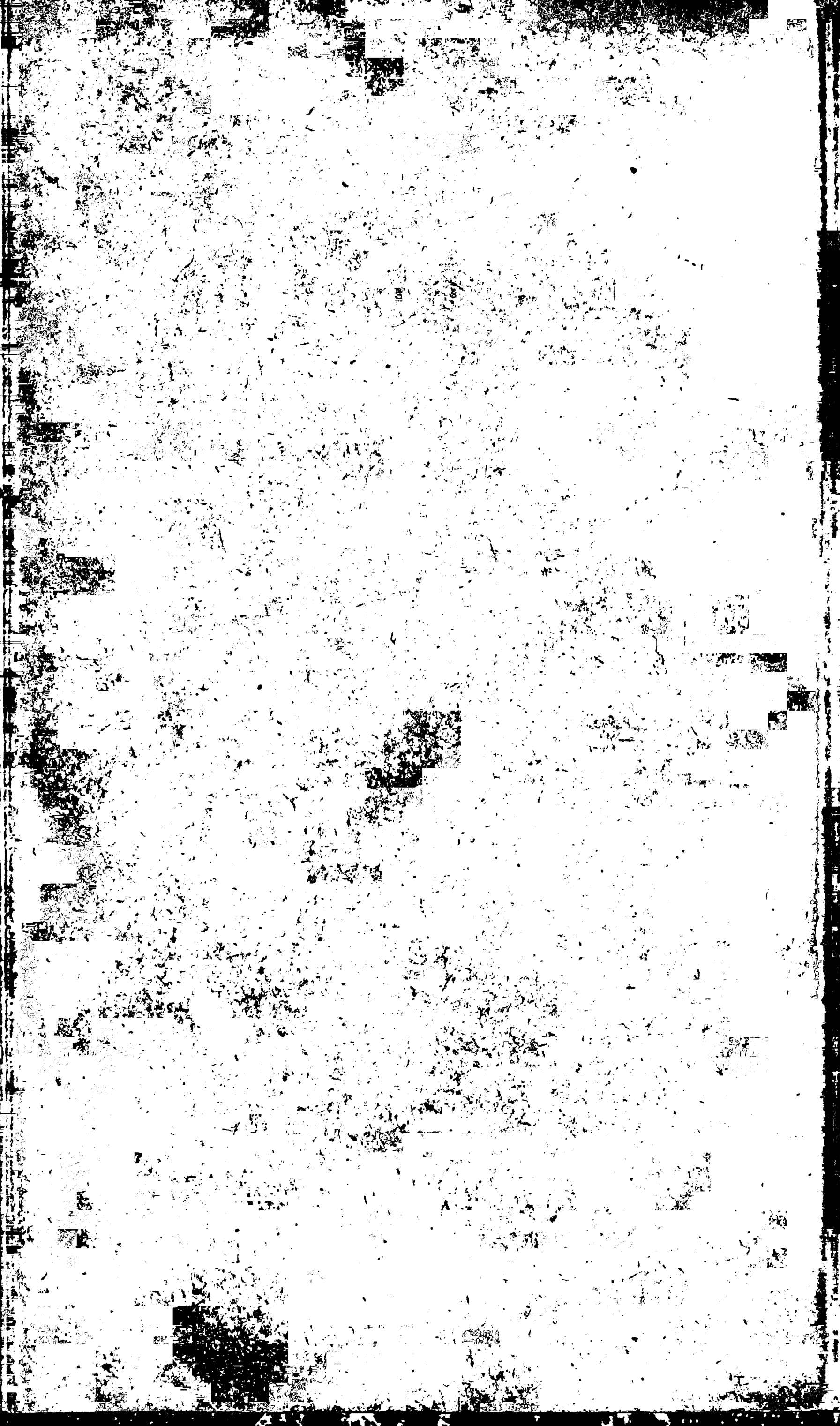
FORTÆLLING
FRA INDIANERGEKETET

EKSTRABLADETS FEUILLETON

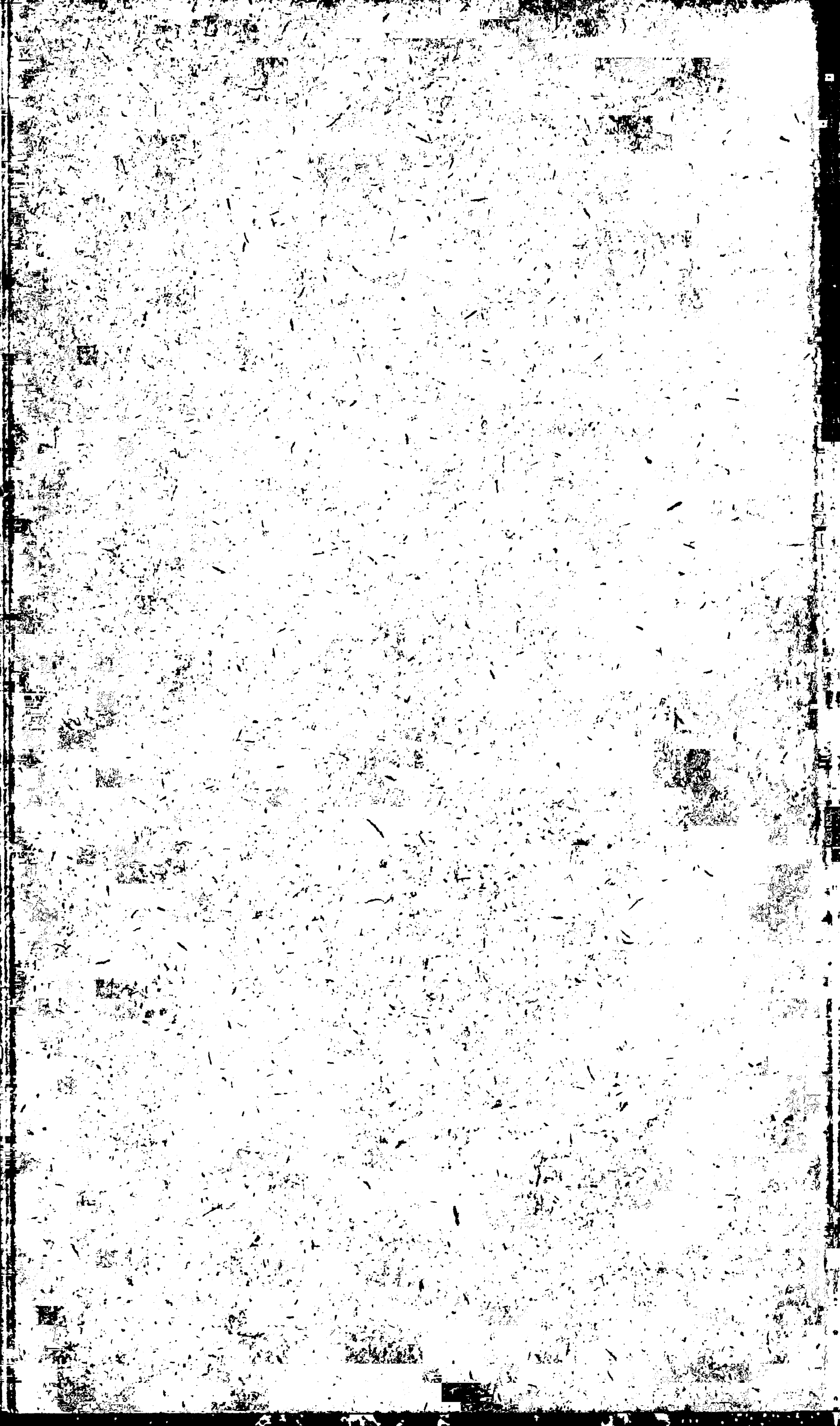

1406. h 2483.

KØBENHAVN
POLITIKENS FORLAG
MCMVI

S A M - F I R E - G U N

KARL MAY

SAM-FIRE-GUN

FORTÆLLING
FRA INDIANERGEKETET

EKSTRÅBLADETS FEUILLETON

KØBENHAVN
POLITIKKENS FORLAG

MCMVI

Politikens Trykkeri.

„I maa vide, Folk, at jeg har nu mine egne Meninger om „det vilde Vesten“ og Indianerne,“ begyndte han, „og jeg véd godt, at disse mine Meninger ikke just er meget almindelige. Jeg har færdes meget blandt de Røde, den Gang jeg maatte slaa mig igennem som fattig Pedlar*), og jeg har altid befundet mig vel iblandt dem. — Naa, saa blev jeg baade det ene og det andet, og det gik mig for hvert Aar bedre, og naar jeg nu sidder her imellem Jer som en Mand, der har sit paa det Tørre, saa har ganske vist mine Omstændigheder forandret sig, ikke saa lidt endda, men min Mening om Indianerne er den samme som før, nemlig den, at de er langt, langt bedre end deres Rygte, og at Winnetou er den bedste og tapreste blandt dem. Jeg vilde ønske, at mangen Hvid var som han!

Hvad jeg nu vil fortælle Jer, har jeg for en stor Del oplevet selv. I vil

*) Håndelsmand.

deraf kunne slutte, hvad Winnetou er for en Mand, og for det andet, at der gives hvide Skurke, hvis Slethed overstiger en hvilken som helst Indianers.

Indianernes fjendtlige Sindelag mod os er velbegrundet; men naar Hvide forgriber sig paa Hvide for at ødelægge dem, saa er det en saa stor Skurkagtighed, at man ikke kan finde Ord, der er stærke nok til at brændemærke en saadan Opførsel, og hvad værre er, Indianerne faar derigennem en Opfattelse af os, som er i høj Grad beklagelig. Saa er der ingen Grund til at undre sig over, at de foragter os og holder sig selv for bedre end de blege Ansigter. Min Historie handler netop om saadanne Hvide, og hvis I, naar I har hørt den, endnu er stolte af at være hvide og anser de Røde for slettere end de blege Ansigter, saa faar det blive Jeres Sag, ikke min. Altsaa, nu begynder jeg:

I.

I Master Winklays Kro.

De vidtstrakte Prærier i Nordamerika, der udbreder sig Vest for „Strømmenes Fader“, Mississippi, til Foden af Klippebjergene, og fra den anden Side af disse Bjerge og helt ud til det stille Ocean, har ikke saa faa Lighedspunkter med det

store Havs uendelige Flader. Baade Havet og Prærien gør det samme overvældende og dragende Indtryk.

Den røde Nation, som bestandig paany — trods alle Traktater og Overenskomster — fortrænges fra sine Boliger, er en af Naturen højt begavet og dog til Undergang viet Race, og den fører her paa disse Prærier en Fortvivlelsens Kamp for sin Ret til at eksistere. Det er en Kamp, der har varet i Aarhundreder, en Kamp mellem en døende Jætte og en Søn af en Kultur, der udvikler sig fra Minut til Minut. Historien kan knapt nok opvise et Sidestykke hertil, og de Heltegerninger, der udøves her, kan fuldt ud staa Maal med de klassiske Heroers, og den, der vover sig ud paa disse vidtstrakte Slagmarker, maa ikke mangle et eneste af de Vaaben, som er nødvendige til Kampen.

Naar man tager Bassen over Skulderen i Fort Gibson ved Arkansasfloden og begiver sig nogle Dagsrejser op ad Floden, naar man til et lille Settlement, der bestaar af nogle simple Blokhytter, en Mark til Græsning og et afsides liggende Hus, som ved Hjælp af et primitivt Skilt aabenbarer sig som Kro og Købmandsforretning. Værten i

dette Hus er ikke vant til at tilfredsstille store Fordringer hos sine Gæster, men han stiller heller ingen Fordringer. Ingen véd, hvad Manden tidligere har været, og hvorfra han er kommen; men han udfritter heller ikke nogen om Navn, Forehavende eller Rejsens Maal: man forsyner sig hos ham med det, man trænger til, tager en „Drink“ efter Behag, slaar, stikker eller skyder en Smule, alt efter Omstændighederne, og gaar saa sin Vej. Den, som spørger meget, bruger megen Tid, og for Amerikaneren er Tiden langt vigtigere end et Svar, som han allerbedst kan give sig selv.

I Skænkestuen sad nogle Mænd, hvis Ydre ingenlunde kunde kaldes salonfähig. Hvor forskellige end de Klædningsstykker var, de havde paa, saá man dog ved første Øjekast, at det var ægte Jægere eller Trapper, der sikkert aldrig havde haft ringeste Anelse om en Skrædders Betydning for Samfundet, og som var vante til at hænge paa Kroppen, hvad de just i Øjeblikket kunde faa fat paa. Naar flere Jægere fra „det vilde Westen“ sidder samlede, er der altid et godt Glas i Nærheden og lige saa sikkert en god

Historie i Gang. I Øjeblikket sad ganske vist de Tilstedeværende og saa stille ned for sig, men det havde sin Grund i, at man just var naaet til Ende med én af de sørgelige og blodige Historier, som man saa ofte hører fra disse Egne, og nu spekulerede hver for sig paa at fortælle en anden. Da sagde pludselig den af dem, der sad nærmest ved det lille Vindue:

„Kom herhen, Folkens, og se engang ud! Hvis mine gamle Øjne ikke narrer mig, saa har vi dér to „Green-beaks“, to Grønskollinger; se, hvor pudsede og pyntede de sidder til Hest! Hvad vil saadanne Fyre her i vore Skove?“

Alle, med Undtagelse af én, havde rejst sig for at mønstre de Kommende. Den, der havde talt, satte sig atter ned med Albuerne hvilende paa Bordpladen; han havde gjort sin Skyldighed og behøvede ikke at bekymre sig om Resten. Han var en mærkværdig Fremtoning. Alt paa ham, Ansigtet, Halsen, Brystet, Maven, Arme og Ben var lange, uendelig lange, og desuden syntes hans Legemsbygning saa svag, at man med god Grund kunde formode, at et stærkt Vindpust kunde splitte hele Man-

den ad i Stumper og Stykker. Hans Pande var fri, men paa Baghovedet balancerede en Indretning, der maaske for mange, mange Aar siden havde været en Cylinder, men nu trodsede al Beskrivelse. Skæg havde han, men hvilket Skæg! Spredt rundt om i det magre Ansigt, paa Kinder, Hage og Overlæbe, voksede nogle lange Haar, et Hundrede Stykker ialt. Hans Jagtfrakke, om man kan kalde den saaledes, syntes at stamme fra hans tidligste Drengear, thi den naaede kun halvt ned paa Overkroppen, og Ærmerne standsede faa Tommer over Albuen. Hans vældige Ridestøvler lignede gamle, gennemglødede Kakkellovnsrør, og Fødderne var sammensyede af ugarvet Hesteskind.

„Du har Ret, Pitt Holbers,“ sagde en af de andre, „det er Greenbeaks, som ikke kommer os ved. Lad dem gøre, hvad de lyster!“

De Nysgerrige vendte tilbage til deres Pladser. Udenfor hørtes lidt efter Hestetrav og en høj, barsk Stemme, der klang, som om den Talende var vant til at befale, og saa aabnedes Døren, og de to, der nylig havde været paa Tale, traadte ind.

Den sidste af dem var i ingen Henseende mærkelig og havde et

ganske dagligdags Udseende. Den anden, som var kommen først ind ad Døren, havde et kønt, regelmæssigt Ansigt, der var brunet af Solen og omrammet af et stort, sort Fuldskæg, der naaede helt ned paa Brystet. Den Klædning, han havde paa, var helt ny, og hans og hans Ledsagers Vaaben saá ud, som om de lige var komne ud af Vaabenhandlerens Butik.

Den rigtige Trapper eller Squatter nærer en uovervindelig Modvilje mod Omhu i Klædedragt, og Vaaben, som er blankpudsede, er ham en Vederstyggelighed. Nej, rustne skal de være, saa at man kan se, at de ikke er til Stads, men har hjulpet deres Ejermand i Kamp og Dødsfare!

Der, hvor et Menneskes Værd bestemmes efter ganske andre Ting end det ydre, indeholder et pynteligt Udseende næsten en Udfordring, og der behøves kun en ringe Anledning, for at Uviljen skal slaa ud i knubbede Ord.

„*Good day, Mesch'schurs!*“ hilste den Indtrædende og tog sin dobbeltløbede Riffel af Skulderen for at sætte den hen i en Krog, hvad en erfaren Jæger aldrig vilde have gjort. Og idet han vendte sig mod

Værten, sagde han med et halvt nysgerrigt, halvt spottende Blik: „Kan jeg her træffe den ærværdige Master Winklay?“

„Hm, det er maaske mig selv!“ svarede den Adspurgte ligegyldigt.

„Maaske?“ lød det i en noget fornærmet og spids Tone. „Hvad skal det sige?“

„Det skal sige, at jeg undertiden er Master Winklay og undertiden ikke er denne Herre, alt efter som jeg har Lyst til?“

„Saa! Og hvad har I da Lyst til i Øjeblikket?“

„Det kommer vel an paa, hvad I vil Masteren, Sir?“

„Først noget at drikke til mig og min Ledsager og saa Svar paa ét Spørgsmaal.“

„Noget at drikke skal I faa og et Svar maaske ogsaa, saa godt som jeg kan give det. Jeg véd, hvad jeg skylder en Gentleman.“

„Lad Gentleman'en fare, Winklay: den Titel har ikke stor Betydning paa dette Sted,“ befalede den Fremmede, idet han med en Grimasse tog Glasset fra Munden. „Mit Spørgsmaal angaar Sam-Fire-gun.“

„Sam-Fire-gun?“ spurgte Værten overrasket. „Samuel Ildbøsse? Hvad vil I ham?“

„Det bliver vel min Sag. Jeg har hørt, at han undertiden kommer her?“

„Hm, ja og nej, Sir. Men faar jeg intet Svar paa mit Spørgsmaal, kan I heller ikke vente Jer stort af mig. Her sidder Folk, som maaske kan give Jer nogen Underretning, hvis de da vil. Der er to iblandt dem, som nøje kender den, I spørger om.“

Værten vendte sig om og svarede ikke et Ord mere.

Den anden, der var vist til Rette paa ægte amerikansk Manér, henvendte sig til de øvrige Tilstedeværende:

„Er det sandt, hvad Winklay sagde?“

Han fik intet Svar. Lidt klog af Skade henvendte han sig til Pitt Holbers:

„Vil I have den Godhed at give mig et Svar, Mester Tavshed?“

„Hør, Sir, mit Navn er Holbers, Pitt Holbers, hvis I kan fatte det, og naar I spørger tre Hundrede Mænd paa en Gang, véd ingen, om netop han skal svare. Hvad vil I Sam-Fire-gun?“

„Intet, som kan være ham ubehageligt. Jeg er kommen til disse Egne for at se mig en Smule om,

og jeg har Brug for en Mand, hos hvem man kan opleve noget. Sam-Fire-gun er den rette Mand dertil, og jeg spørger derfor Jer, hvor man kan vente at træffe ham."

„Ja, det er muligt, at han *er* den rette, men om han ogsaa *vil* være det, er jo et Spørgsmaal. I ser mig just ikke ud til at passe til ham!"

„Synes I det? Maaske og maaske ikke. Men sig mig saa, om I kan og vil give mig nogle Oplysninger?"

Pitt Holbers vendte sig langsomt om mod Krogen, hvor den Person sad, der var bleven siddende ganske roligt, da de Fremmede kom.

„Hvad mener du, Dik Hammerdull?"

Manden havde hidtil siddet med bøjet Hoved, tilsyneladende ganske optagen af sit Glas, og slet ikke rettet sine Øjne paa de Fremmede. Nu drejede han sig lidt om og skød sin Hovedbeklædning tilbage, som om han vilde give sin Forstand den fornødne Frihed til et fornuftigt Svar.

„Hvad jeg mener, er ganske lige fedt. Han skal finde Colonel'en!" sagde han.

Derpaa skruede han sig tilbage

i sin tidligere Stilling og stirrede paany ned i sit Glas.

Men den Sortskæggede syntes ikke tilfreds med den korte, mangelfulde Besked og traadte derfor nærmere hen til ham.

„Hvem er Colonel'en, Master Hammerdull?“ spurgte han.

Den Tiltalte løftede langsomt Hovedet og saá forbavset paa Spørgeren.

„Hvem Colonel'en er, er ganske lige fedt. Colonel betyder Oberst; Sam-Fire-gun er vor Oberst, følgelig kalder man ham Colonel.“

Den Fremmede kunde ikke bare sig for at smile ad den logiske Trapper. Han lagde nedladende Haanden paa hans Skulder og spurgte videre:

„Blot ikke hidsig, Master! Naar man bliver spurgt, svarer man: saadan er det overalt, og jeg indser ikke, hvorfor det skulde være anderledes her i Arkansas. Hvor kan jeg finde Colonel'en?“

„Hvor I kan finde ham? — Det er jo ganske lige fedt! I skal nok komme til ham, og dermed basta!“

„Hoho, Mand, det er ikke tilstrækkeligt. Jeg maa dog vide, hvor og hvorledes det skal ske!“

Dik Hammerdulls Ansigt ud-

trykte en umaadelig Forbavselse. Han var den mest tavse Mand i Meksikos Skove, og nu skulde han tvinges til en længere Tale! Det kunde han umuligt finde sig i. Han løftede Glasset, tog en Slurk, som truede med aldrig at faa Ende, og rejste sig saa. Først nu var det muligt at se ham fra Isse til Taa.

Skaberen syntes at have bestemt ham til at være et Modstykke til Pitt Holbers. Han var en overordentlig tyk lille Fyr, og den, der saá ham, maatte være i Tvivl om, om han skulde le ad ham eller være bange for ham. Hans korte, runde Krop stak i én af Bøffellæder forfærdiget Sæk, men der var egentlig ikke meget tilbage af det oprindelige Stof, thi ethvert Hul i det gamle Klædningsstykke var lappet med det første det bedste Stykke ugarvet Skind eller med gamle Klude af alle mulige Farver, og alle disse Lapper i Forening mindede noget om Teglsten, der ligger hen over hverandre paa et Tag. Desuden var denne Sæk sikkert syet til en langt større Person og naaede ham helt ned over Knæene. Benene stak i et Par Foderaler, som man hverken kunde kalde Støvler eller Sko, heller ikke Strømper eller Ga-

macher, og paa Hovedet bar han en uformelig Genstand, som maaske en Gang havde været en Pelshue, men nu havde mistet alle Haar. I det vejrbidte Ansigt, i hvilket der blinkede et Par smaa Øjne, var ikke Spor af Skægvekst, og det var gennemfuret af Skrammer og Ar, som gav ham et overordentligt krigersk Udseende. Ved nærmere Eftersyn lagde man Mærke til, at han manglede flere Fingre. Ved hans Vaaben var der intet usædvanligt, dog fortjente Bøssen, der laa foran ham paa Bordet, nok at betragtes nøjere. Den lignede nærmest en gammel Knippel af Frygt for, at Tingesten paa den var saa sønderskaaret og spaltet, som om det var gnavet af Rotter, og Metaldelene var røde af Rust og Ælde. Selv den bedste europæiske Skytte vilde ikke have vovet at gøre et Skud med den gamle Knippel af Frygt for at Tingesten straks skulde sprænges i Stumper og Stykker, og dog træffer man endnu den Dag idag i Prærien saadanne tilsyneladende ubrugelige Muskedonnere, som ingen anden kan faa en Kugle ud af, men som i Ejermandens Haand sjælden forfejler Maalet.

Han stod nu oprejst foran den
Sam-Fire-Gun.

Fremmede og saá op paa ham, mens han plirrede med Øjnene og sagde:

„Hvor og hvorledes det skal ske, er ganske lige fedt. Tror I maaske, at Dik Hammerdull har studeret ved Universitetet og lært at holde Taler? Hvad jeg siger, det siger jeg, og den, for hvem det er for lidt, maa hente sig en Prædiken andet Steds. Vi er her ude paa Savannerne, hvor man har Brug for sit Vejr til mere nødvendige Ting end til at sludre. Mærk Jer det!“

„Dik Hammerdull, I har været ved Universitetet! I taler jo bedre end den bedste Mormonpræst! Men at sige mig, hvad jeg vil vide, har I dog glemt. Derfor spørger jeg endnu en Gang: Paa hvilken Maade og hvor og hvorledes skal jeg finde Sam-Fire-gun?“

„For Djævelen, Mand, nu har jeg faaet nok! I har hørt, at I skal finde ham, det er mere end nok. Sæt Jer hen til Jert Glas og afvent Begivenhedernes Gang. Jeg lader mig ikke eksaminere i min Katekismus af et Greenhorn*.“

„Greenhorn? Har I maaske Lyst til at stifte Bekendtskab med min Kniv?“

*) En, der er fremmed i „det vilde Vesten“.

„*Pshaw***), Sir! Hvad rager Jeres Neglekradser mig? Brug I den til at spidde Oldenborrer med eller til at barbere Løvfrøer; Dik Hammerdull er ikke den Mand, der er bange for Jeres Stoppenaal. Jeg siger Jer endnu en Gang: I opfører Jer som et Greenhorn, sørg for at forbedre Jer!“

„*Well*, saa skal jeg prøve paa at forandre min Opførsel!“

Han gik hen til den Krog, hvor hans Bøsse stod, greb den og spændte Hanen og befalede: „Master Hammerdull, hvor kan jeg finde Jeres Colonel? Jeg giver Jer en Minuts Frist; har I ikke til den Tid besvaret mit Spørgsmaal, svarer I overhovedet aldrig mere. Vi er her ude paa Savannerne, hvor enhver sætter sig sin egen Lov!“

Den Tiltalte kiggede med den ligegyldigste Mine af Verden ned i sit Glas; det var ikke i mindste Måde at se paa ham, at han havde lagt Mærke til den truende Opfordring. De andre glædede sig over Striden, som skaffede dem en velkommen Underholdning, og saá forventningsfulde paa de to Modstandere. Kun Pitt Holbers syntes paa Forhaand sikker paa Resultatet;

**) Ti!

han stak gemytlig Fingrene ind mellem sin Krop og Bæltet og strakte sine uendelig lange Ben saa langt som muligt fra sig, ligesom om de generede ham i at iagttage sin tavse Ven. Den Fremmede vedblev: „Naa Master, Minuten er gaaet! Faar jeg Svar eller ej? Jeg tæller: En — — to — — tr — —“

Han var ikke i Stand til at udtale det farlige „tre“. Lige til „to“ havde Hammerdull siddet ubevægelig og ligegyldig, men saa med Lynets Hurtighed grebet sin Bøsse; i samme Øjeblik saás et Glimt, Skuddet bragede som et Torden-skrald i det lille Rum, og den Fremmedes knuste Bøsse fløj af hans Haand og hen ad Gulvet. Allerede i næste Øjeblik laa han selv paa Jorden, og Dik hen over ham med den dragne Kniv paa hans Bryst.

„Nu, Greenhorn, hvor bliver det „tre“ af, for at jeg kan svare?“ lo han spottende.

„For Djævelen, Master, lad mig komme op; det var jo ikke saa slemment. Jeg havde ikke i Sinde at skyde!“

„Det er let nok at forstaa! Ikke i Sinde at skyde? Altsaa et Teaterkneb med den gamle Trapper, som man kalder Dik Hammerdull?“

Latterligt, rent ud latterligt! Men om du havde skudt eller øj, min rare Dreng, er ganske lige fedt. Du har rettet din Bøsse mod en „Vestmand“ og derfor efter Præriens Lov fortjent Kniven. Nu tæller jeg: En — — to — —“

Den Fremmede gjorde en kraftig, men forgæves Anstrengelse for at slippe løs. Saa bad han:

„Stik ikke, Master; Colonel'en er min Onkel!“

Trapperen trak Kniven til sig, men slap ikke sin Modstander.

„Colonel'en — —? Jeres Onkel? Sig det, til hvem I lyster; men jeg vil betænke mig 40 Gange, før jeg tror det!“

„Det er, som jeg siger. Han vilde ikke takke Jer synderligt, naar han hørte, hvad I har gjort mig!“

„Saa — hm! Ja, om I er hans Nevø eller øj, er ganske lige fedt; jeg vilde dog kun have kildret Jer en Smule for at give Jer en god Lære. Jeg stikker ikke min Kniv i et Greenhorn, det er den for god til. Rejs Jer!“

Han stod op og gik tilbage til Bordet, paa hvilket han havde kastet sin Bøsse, og begyndte at lade Løbet paany. Hele hans Ansigt lyste af Kærlighed og Omhu, mens

han var i Lag med denne Forretning, og hans smaa, plirrende Øjne var rettede paa den gamle Muske-donner med et Blik, der tydeligt sagde, at Vaabnet var hans dyreste Klenodie.

„Ja, saadan et Gevær finder man ikke let,“ mente Værten, som med ophøjet Ro havde været Vidne til Hændelsen og kun bekymrede sig lidet om Røgen, der fyldte Stuen.

„Det har I Ret i, gamle Brandy-thiner*)“ brummede Hammerdull velbehageligt. „Det er godt og altid ved Haanden, naar jeg har Brug for det.“

I dette Øjeblik aabnedes Døren lydløst, og en Mand traadte ind med sagte, uhørlige Skridt. Ingen af dem, der sad ved Vinduet, havde lagt Mærke til hans Komme. Man saá ved første Øjekast, at den Indtrædende til Trods for sin Trapperdragt var Indianer.

Hans Klædedragt var renlig og vel holdt, hvilket er en overordentlig Sjældenhed hos Folk af hans Race. Saavel Jagtfrakken som Gamacherne var af Bøffellæder, der var sirligt udfrynset i Sømmene;

*) Snapsfortynder.

Mokkasinerne var af Elsdyrskind og ikke lavede af ét Stykke, men af flere med hverandre forbundne Stykker, en mere varig og bekvemmere Fodbeklædning. Det rige, mørke Haar var slynget sammen i en Knude, der tronede som en Turban paa det stoltbaarne Hoved. Han bar ingen Hovedbeklædning; Præriens frie Søn vilde ikke tildække sin kække Pande.

Hans mørke, skarpe Øje mønstrede med et Ørneblik Selskabet, hvorefter han gik hen til det Bord, hvor Dik havde taget Plads. Han kom imidlertid til den urette, thi den lille Tykke fo'r arrigt løs paa ham:

„Hvad vil du her hos mig, Rødhud? Denne Plads er min, gaa hen og søg dig en anden!“

„Den røde Mand er træt; hans hvide Broder vil lade ham hvile sig!“ svarede Indianeren med blid Stemme.

„Træt eller ej, det er ganske lige fedt. Jeg kan ikke fordrage dit røde Skind!“

„Jeg bærer ikke Skylden for det; den store Aand har givet mig det.“

„Hvor du har det fra, er ganske lige fedt; gaa, jeg vil ikke have dig ved Siden af mig!“

„Er min hvide Broder Herre i dette Hus?“

„Det rager ikke dig!“

„Du talte sandt, det vedkommer hverken dig eller mig; derfor har den røde Mand Lov at sidde, lige saa vel som den hvide.“

Han satte sig ned. Der laa i den eftertrykkelige Maade, paa hvilken han sagde dette, noget, som øjensynligt imponerede den gnavne Trapper. Han lod ham blive siddende.

Værten gik hen til den Røde og spurgte:

„Hvad vil du her i mit Hus?“

„Giv mig noget Brød at spise og noget Vand at drikke!“ svarede denne.

„Har du Penge?“

„Hvis du kom til min Wigwam og bad om Mad, vilde jeg ikke forlange Penge af dig. Jeg har Guld og Sølv.“

Værtens Øjne lyste. En Indianer, som har Guld og Sølv, er en kærkommen Gæst paa ethvert Sted, hvor det fordærvelige Ildvand udskænkes. Han gik og vendte snart efter tilbage med en mægtig Dunk Brændevin, som han tilligemed noget Brød satte foran sin Gæst.

„Den hvide Mand tager fejl;

saadant Vand har jeg ikke bedt om!“

Forbavset saá Værten paa ham. Han havde endnu aldrig truffet en Indianer, der kunde modstaa Lugten af Spiritus.

„Hvad for noget da?“

„Den røde Mand drikker kun det Vand, der kommer frem af Jorden.“

„Saa kan du gaa hen, hvor du er kommen fra. Jeg er her for at tjene Penge, men ikke for at være Vandbærer for dig. Betal Brødet og skrub af!“

„Din røde Broder skal nok betale og gaa sin Vej, naar du har solgt ham, hvad han har Brug for.“

„Hvad er det?“

„Du har jo en Store*), hvor man kan købe?“

„Ja.“

„Giv mig saa Tobak, Krudt og Kugler.“

„Tobak skal du faa, men Krudt og Kugler sælger jeg ikke til en Indsman.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi den Slags Ting ikke er for Jer!“

„Men for dine hvide Brødre maaske?“

*) Butik.

„Det skulde jeg mene!“

„Vi er alle Brødre, vi maa alle dø, naar vi ikke kan skyde Kød; vi maa alle have Krudt og Kugler. Giv mig, hvad jeg bad om!“

„Nej, det faar du ikke!“

„Er det din faste Vilje?“

„Ja!“

Øjeblikkelig greb Indianeren ham med venstre Haand i Struben og trak med højre den blinkende Bowiekniv.

„Saa skal du heller ikke oftere sælge Krudt og Kugler til dine hvide Brødre. Den store Aand giver dig endnu et Øjeblikks Frist. Vil du give mig, hvad jeg ønsker?“

Jægerne var sprungne op og gjorde Mine til at styrte løs paa den modige Vilde, under hvis Jerntag Værten stønnende vred sig. Men han forstod at holde Ryggen fri, og idet han stolt løftede Hovedet, raabte han med Tordenrøst:

„Hvem vover at røre Winnetou, Apachernes Høvding!“

Disse Ord havde en mægtig Virkning.

Næppe var de sagte, før alle Jægerne veg tilbage med Tegn paa den dybeste Agtelse og Respekt. Winnetou var et Navn, der indgød selv den kækkeste Jæger en Slags beundrende Frygt.

Indianeren var Apachernes berømteste Høvding, og det var lykkedes ham at forvandle sine Stammeder, der tidligere havde faaet Øgenavnet „Pino“ paa Grund af deres Fejghed, til de dygtigste Jægere og mest forvovne Krigere. Deres Navn var nu frygtet langt ud over Bjergene, deres modige Foretagender blev stedse kronede med Held, og der gaves en Tid, da Winnetou med sine Apacher var det staaende Samtaleemne ved alle Lejrbaal, i Blokhytternes snævre Rum saa vel som i de fineste Hotelers Saloner. Enhver vidste, at han flere Gange ganske alene var gaaet over Mississippi for at se „de Hvides Hytter og Landsbyer“ og tale med „de Hvides store Fader“, Præsidenten i Washington.

Han var den eneste Høvding blandt de underkuede Stammer, som ikke ønskede de Hvide noget ondt, og man paastod, at han endogsaa havde sluttet et inderligt Venskab med Fire-gun, den store Jæger og Sporfinder.

Hvad denne sidste angaar, saa vidste ingen, hvorfra denne af Indianerne saa frygtede Jæger stammede. Han samlede kun faa udvalgte Mænd om sig, dukkede op

snart her, snart dér, og naar der var Tale om en rigtig ægte Jægerdaad, kunde man være forvisset om, at hans Navn ogsaa blev nævnet. Der fortaltes om Bedrifter af ham, som lød næsten utrolige, og hele hans Liv var omstraalet af en Nimbus, hvis Tryllekraft særlig viste sig deri, at det var enhver Jægers inderligste Ønske at lære denne mærkelige Mand at kende.

„Slip mig!“ raabte Værten. „Hvis du er Winnetou, skal du faa alt, hvad du ønsker!“

„*Hugh!*“ lød det med en ejendommelig, tilfreds Strubelyd. „Det er den store Aand, der lader dig sige disse Ord, du Mand med det røde Haar, thi ellers havde jeg sendt dig og alle, der vilde hindre mig, til deres Fædre!“

Han slap Værten, og medens denne skyndte sig bort for at hente det forlangte, traadte Høvdingen hen til Hammerdull og spurgte:

„Hvorfor sidder den hvide Mand her og fester, medens hans røde Fjender tragter efter at overfalde hans Wigwam?“

Dik saá op fra Glasset og svarede muggent:

„Om jeg sidder her eller andet Steds, er jo ganske lige fedt. Kender Apachernes store Høvding mig?“

„Winnetou har ikke set dig før, men han ser sin tapre Vens Mærke paa dig og véd nu, at du er én af hans Mænd. Skal Fire-gun, den store Jæger, kæmpe alene med Ogellallaherne, som søger efter ham?“

„Ogellallaherne!“ Dik Hammerdull fo'r op, som om han havde set en Klapperslange under Bordet, og ogsaa Pitt Holbers stod med et eneste Skridt af sine lange Ben hos Indianeren. „Hvad véd den røde Mand om Ogellallaherne?“

„Skynd dig til din Høvding, saa vil du erfare det af ham!“

Han vendte sig om mod Værten, som atter var traadt ind i Stuen, aabnede Krudt-, Kugle- og Proviantrummet i sit store Bælte, lod Værten fylde dem og greb saa med Haanden ind under sin hvidgraa Jagtfrakke.

„Winnetou vil give Manden med det røde Haar rødt Metal!“

Winklay tog mod Betalingen og betragtede den svære Klump Guld med Henrykkelse.

„Guld, ægte, blankt, massivt Guld, 40 Dollars værd mellem Brødre! Indsman, hvor har du faaet det?“

„*Pshaw!*“

Han udtalte Ordet, mens han

ringeagtende trak paa Skulderen, og et Øjeblik efter var han forsvunden ud af Stuen.

Værten saá paa de andre med aaben Mund.

„Hør, Gentlemen, den røde Bandid synes at eje mere Guld end alle vi andre tilsammen. Jeg har aldrig faaet mit Krudt saa godt betalt. Det var dog Ulejligheden værd at gaa efter ham, thi at han har mere af den Sort hos sig, og at hans Hest maa staa et eller andet Sted her i Nærheden, er lige saa vist, som at der hører et Skæfte til en Kniv.

„Jeg vil ikke raade Jer til at liste Jer efter ham, Mand,“ svarede Dik Hammerdull, idet han beredte sig til at drage bort. „Winnetou lader sig ikke fratage et Hagl af sin Ejendom. Om han har Guld eller ikke, er ganske lige fedt, men der er ingen, der faar fat i det!“

Ogsaa Pitt Holbers tog Bøssen over Skulderen og mente:

„Vi maa af Sted, Dik, saa hurtigt som muligt. Den Indianer er alvidende, og det maa altsaa have sin Rigtighed med disse Ogellallaher — gid Djævelen havde dem! Men hvad skal vi nu stille op med de Folk der?“

Han pegede under disse sidste Ord paa de to Fremmede.

„Jeg har sagt, at de kan gaa med, og derved bliver det!“ svarede den Tykke, og han vendte sig til den Sortskæggede:

„Hvis I vil hilse paa Sam-Fire-gun, saa er det nu Tid til at bryde op, men sig først, hvad I hedder! Om I har et Navn eller ej, er ganske vist lige fedt, men man maa dog vide, hvad man skal kalde Jer.“

Den Tiltalte rejste sig for sammen med sin Ledsager at slutte sig til de to Trappere.

„Jeg hedder Sander, Heinrich Sander, og er af Fødsel en Tysker.“

„En Tysker? Hm, om I er en Kineser eller en Tyrk, er ganske lige fedt. Lad os nu blot komme af Sted! Vi maa sætte det længste Ben foran!“

De fire Mænd traadte ud i det Fri. Hammerdull stak Fingrene i Munden og udstødte en skarp Fløjten, og et Øjeblik efter travede to opsadrede Heste hen foran Døren.

„Naa, der er Dyrene. Nu op og af Sted, Master Sander, og — ja, hvad skal man kalde Jer?“ spurgte han den anden.

„Jeg hedder Peter Wolf,“ svarede denne.

„Peter Wolf? Forbandet miserabelt Navn. Det er naturligvis

ganske lige fedt, om I hedder John eller Tim eller for min Skyld ogsaa gerne Bill, men Peter Wolf! Det flaar jo ens Tunge i Stykker og river Tænderne fra hinanden. Men lad os nu komme til Hest og ind i Skoven og saa ud paa Prærien!“

„Hvor er Indianeren bleven af?“ spurgte Sander.

„Apachen? Det er ganske lige fedt, hvor han er, fuldstændig ligegyldigt! Han véd bedst selv, hvor han gaar hen, og jeg vædder min Hoppe mod en Gedebuk paa, at vi finder ham dér, hvor han finder for godt, og hvor vi mest trænger til ham.“

Væddemaalet havde sin lystige Side, thi der var vist ikke mange, der vilde have fundet paa at sætte en god, velholdt Gedebuk mod den gamle, stivbenede Hoppe, som uden Tvivl havde en anselig Række Aar paa sin kantede Bag og mere lignede en Bastard, falden efter et Æsel og en Ged, end en brugelig Hest. Dens Hoved var uforholdsmæssigt stort, svært og tykt; Halen var fuldstændig forsvunden; dér, hvor den skulde have været og maa- ske ogsaa en Gang havde siddet, ragede nu en kort, spids og knoblet Stump i Vejret, paa hvilken man

ikke en Gang ved Hjælp af et Forstørrelsesglas havde kunnet opdage Haar. Manke var der heller ikke noget af; paa dens Sted sad en underlig forvirret Sammenblanding af dunagtige Haar, der længere nede paa Halsen blev til en Slags langhaaret Uld, med hvilken hele den knoklede Krop var bedækket. Paa den sammenknæbne Mule kunde man se, at det kære Dyr næppe havde en eneste Tand tilbage, og de smaa, ondskabsfulde, skelende Øjne lod formode, at det ikke havde nogen overdreven elskværdig Karakter.

Dog vilde kun den, der er ukendt med „det vilde Vesten“, smile ad den gamle Rosinante. Dyr af den Slags har sædvanligvis i en halv Menneskealder tjent deres Herre i Nød og Fare, i Vind og Vejr, i Storm og Sne, i Hede og Regn, og endnu i en høj Alder besidder de Egenskaber, som gør dem næsten uundværlige for deres Ejermænd. Dik Hammerdull havde formodentlig ogsaa sine gode Grunde til at beholde sin gamle Hoppe og ikke ombytte den med en ung, kraftig Mustang.

Heller ikke Pitt Holbers var synderlig flot ridende. Han sad paa en lille, kort og tyk Hingst, som

var saa lav, at hans uendelig lange Ben næsten slæbte hen ad Jorden.

Men trods den ikke ringe Byrde var Dyrets Bevægelser lette og kvikke, og det saá ingenlunde ud til at være en „Sinke“.

Hvad de to andres Heste angaar, saa stammede de aabenbart fra en rolig Farm i den østlige Del af Landet og skulde altsaa ført bevise deres Duelighed i at strække ud.

II Kap.

Ud paa Prærien.

Til henimod Aften red de fire Mænd gennem Storskov og naaede saa ud paa den aabne Prærie, der som et pragtfuldt Tæppe, isprængt med skinnende, gule Asters, bredte sig ud til alle Sider, og langt ude løb den vide, uendelige Slette sammen med den graa Himmel.

Da Hestene var udhvilede og ikke synderlig anstrengte, red Pitt og Dik og deres to Ledsagere endnu et godt Stykke ud paa Savannen, før de slog Lejr for Natten. Først da Stjernerne stod paa Himlen, og den sidste Solstribbe forlængst var svunden bort i Horisonten, standsede Hammerdull sin Hest.

„Stop,“ mente han, „nu lader vi det være nok for idag og vikler os ind i vore Dækkener en lille Stund! Hvad siger du, Pitt Holbers, gamle Coon?“

Coon er en Forkortelse af Racon, Vaskebjørn, og denne Tiltale er meget brugt mellem Jægere.

„Ja, naar du synes det, Dik,“ svarede den Adspurgte og saá sig undersøgende om.

„Men var det ikke bedre, om vi lagde endnu nogle Mil bag os. Hos Colonel'en er der i hvert Fald mere Brug for fire kraftige Arme og to gode Bøsser end her paa denne Eng, hvor Oldenborrerne summer, og Natsværmerne gnider sig op ad éns Næse, som om der i den ganske Verden ikke fandtes en eneste Rødhud, der skulde eksperedes.“

„Det med Oldenborrer og Rødhuder er ganske lige fedt. Vi har her to Mænd, der endnu ikke har faaet nogen Mundsmag af Prærien, og dem maa vi unde Hvile. Se bare, hvordan Peter Wolfs — nederdrægtig svært Navn — hvordan hans Brune puster, som om den havde Niagaravandfaldet i Halsen. Og den Skimmel, Sander hænger paa, har jo Vandet drivende i Skægget. Derfor, alle Mand af! Ved Daggry gaar det videre!“

De to Tyskere var virkelig trætte af det lange Ridt. De steg da ogsaa øjeblikkelig af. Hestene blev tøjrede ved Hjælp af de lange Lassoer, og da Aftensmaden var sat til Livs og Vagterne fordelte, strakte man sig paa det bløde Grønsvær.

Næste Morgen gik det videre. De to Trappere var tavse Mænd, der ikke gerne talte et Ord mere end nødvendigt; de var jo ikke længere i den sikre Store, hvor man ubekymret kunde lade en Historie løbe af Stablen, men ude paa Savannen, hvor man ikke maa lade et Øjeblik gaa hen uden Forsigtighed og omhyggeligt Udkig, og den Efterretning, Winnetou havde bragt, var nok egnet til at standse mere snakkelystne Tunger end deres. Deraf kom det, at Sander beholdt alle de Spørgsmaal, der hele Dagen havde svævet paa hans Læber, for sig selv, og da han om Aftenen paa Lejrpladsen vilde fremføre dem, fandt han lukkede Øren, saa at han gnaven viklede sig ind i sit Dækken og overgav sig til Søvn.

Saaledes gik det flere Dage med samme Hurtighed ud i Prærien, uden at der næsten blev vekslet et Ord, indtil paa den femte Dag Dik Hammerdull, som red i Spidsen,

standsede sin Hest og i næste Øjeblik knælede ned i Græsset, idet han med synlig Opmærksomhed betragtede Jordbunden. Saa raabte han:

„*Have care*, Pitt Holbers, hvis der ikke har redet én her for ganske kort Tid siden, maa du gerne æde mig. Stig af og kom herhen!“

Holbers satte det venstre Ben ned paa Jorden, trak det højre efter hen over den tykke Hingsts Ryg og bøjede sig ned for at undersøge Sporet.

„Hvis du tror det, Dik,“ brummede han bifaldende, „saa mener jeg, at det har været en Indianer.“

„Om det har været en Rødhud eller ej, er ganske lige fedt, men en Hvids Hest sætter andre Spor end disse her. Stig op igen og lad mig raade.“

Han fulgte til Fods Sporet, medens hans gamle, drevne Hoppe langsomt og frivilligt luntede efter ham. Da han havde gaaet et Par Hundrede Skridt, standsede han og vendte sig om:

„Kravl ned igen, gamle Coon, og sig mig, hvem vi dér har for os!“

Han rettede Pegefingeren ned mod Jorden. Holbers bukkede sig ned, underkastede Stedet en meget

omhyggelig Undersøgelse og sagde saa:

„Hvis du tror, Dik, at det er Apachen, saa skel du have Ret. Netop den Slags takkede Frynser, der hænger dér paa den Kaktus, bar han paa Mokka-sinerne den Dag i Storen. Jeg har ikke set den Slags hos andre Rødhuder. Han er stegen af her for at se efter noget, og saa har Tornene revet disse Frynser af. Jeg tænker — — — *behold*, Dik, se til Højre! Hvad mon det har været for Fødder?“

„Ved dit Skæg, Pitt, det er en *scoundrel**), en eller anden Indianerbandit, som er kommen fra den Side og er bøjet af her; hvad mener du?“

„Hm, den Apache har et nederdrægtigt skarpt Øje, han har min Tro straks set det allerførste Spor af Manden, og hvem véd, hvor længe vi allerede har snuset om paa hans uden at bemærke det.“

„Om vi har bemærket det eller ej, er jo ganske lige fedt. Vi har jo fundet det, det er nok. Men en Rødhud løber ikke saadan alene omkring i Savannen. Hans Krikke maa staa i Nærheden, og i ikke altfor lang Afstand holder sikkert en hel

*) Skurk.

Bande, som har én eller anden djævelsk Streg for. Lad os holde godt Udkig, om vi ikke skulde bemærke ét eller andet, der kan give os nogen Oplysning!“

Han mønstrede omhyggeligt Horisonten og rystede saa utilfreds paa Hovedet.

„Hør, Sander, I har jo et Foderal hængende der ved Siden. Hvorfor lukker I det ikke op? Har I en Fugl i det, som ikke maa flyve bort?“

Sander aabnede Foderalet, trak en Kikkert frem og rakte Trapperen den; denne indstillede den, satte den for Øjet og begyndte paany sin Undersøgelse.

Lidt efter trak han Øjenbrynene sammen og blinkede listigt med Øjnene.

„Tag en Gang Glasset, Pitt Holbers. Se derud og sig mig, hvad det er for en lang, lige Linje, der dér i den nordlige Horisont gaar i Retningen Øst—Vest?“

Holbers fulgte Anvisningen. Lidt efter tog han Kikkerten fra Øjet og kløede eftertænksomt sin lange, skarpe og spidse Næse.

„Hvis du tror Dik, at det er Railway'en, Jernbanelinjen, som fører over til Kalifornien, saa er du ikke saa dum, som man skulde tro.“

„Dum—? Dik Hammerdull og dum! Knægt, jeg skal kildre dig mellem Ribbenene med min Kniv, saa din lange Tunge skal hænge ud af din store Flab som et mørt Anker-tov! Dik Hammerdull og dum! Har man nogensinde hørt Magen! Men for Resten, om han er dum eller ej, er jo ganske lige fedt; men den, der vil købe ham billigere, end han er, han skal tage sig i Vare for, at han ikke forregner sig. Men hvad har Railway'en at gøre med Rødhuden, som er kommen listende derovre fra, du, Pitt Holbers, lange Ekstrakt af alle mulige Visdomme, he?“

„Hm, naar mon det næste Tog kommer, Dik?“

„Véd det ikke, men tænker, at det farer forbi endnu idag.“

„Saa har de Røde sikkert lagt an paa det.“

„Du har Ret, gamle Coon. Men fra hvilken Side kommer det — fra den — eller fra den anden?“

„Du maa gaa til Omaha eller San Francisco for at faa Besked. Jeg render ikke rundt med en Togliste klæbet paa Frakken!“

„Det har jeg heller aldrig tiltroet den gamle Pjalt. Men — om Toget kommer fra Østen eller

Vesten, er ganske lige fedt, naar det blot kommer, har de det. Noget andet er, om vi roligt skal finde os i, at de berøver Passagererne Skalp og Liv. Hvad siger du dertil?"

„Jeg anser det for vor Pligt at gøre dem en Streg i Regningen.“

„Ganske min Mening. Altsaa, ned af Hesten og fremad! En Mand, der sidder højt til Hest, bliver snarere set af Spejderne end én, der ydmygt humper til Fods. Jeg gad dog nok se, hvor de har forputtet sig. Men hold Jer rede til at skyde, thi hvis de lægger Mærke til os, er Bøssen det første, vi har Brug for!“

III Kap.

Jernbaneoverfaldet.

De sneg sig langsomt og med stor Forsigtighed fremad. Sporene førte først hen til Banedæmningen og derpaa langs denne, indtil de i nogen Afstand fik Øje paa nogle bølgeformede Ophøjninger i Jordsmonnet.

Nu standsede Dik Hammerdull atter.

„Hvor de Skurke har gemt sig, er naturligvis lige fedt, men jeg vil

lade mig stege saa længe, til jeg er lige saa haard og tør som Master Holbers, hvis de ikke har gemt sig nede i nogle af disse Hulninger, thi — —“

Ordet blev siddende fast i Halsen paa ham, men i samme Øjeblik havde han ogsaa sin gamle Bøsse ved Kinden, men sænkede den dog straks igen. En Skikkelse var kommen til Syne oven over Buskene paa den anden Side af Banedæmningen.

Det var Apachen. Smidig som en Kat sprang han hen over Skinnerne og stod i næste Øjeblik foran de fire Mænd.

„Winnetou har set de gode, blege Ansigter komme,“ sagde han. „De har opdaget Ogellallahernes Spor og vil redde Ildhesten fra Ødelæggelse og Undergang?“

„*Heigh-day*,“ mente Hammerdull, „det var et Held, at det ikke var en anden, thi han havde faaet min Kugle at smage, og saa havde Skudet forraadt os! Men hvor har Apachernes Høvding sin Hest? Eller har han ikke sit Dyr med?“

„Apachernes Hest er som en Hund, der lydlig lægger sig og venter, til dens Herre vender tilbage. For mange Dage siden saá han Ogellallaherne og gik til Floden,

som hans hvide Brødre kalder Arkansas, fordi han troede at finde sin Ven, den store Jæger, Sam-fire-gun, dér, thi han var ikke i sin Wigwam. Saa fulgte han igen efter de onde, røde Mænd og vil nu advare Ildhesten, for at den ikke skal styrte ned fra sin Vej, som de har ødelagt.“

„*Lack-a-day!*“ brummede Pitt Holbers. „Se bare, hvor kløgtigt de Hallunker har grebet Sagen an! Bare man nu vidste, fra hvilken Side det næste Tog kommer!“

„Ildhesten maa komme fra Øst, thi Hesten fra Vest fo'r forbi, da Solen stod lige over Issen paa Apachernes Høvding.“

„Saa véd vi, til hvilken Side vi skal vende os. Men naar vil mon Toget passere denne Egn? Hvad mener du, Pitt?“

„Hm, hvis du tror, Dik, at jeg alligevel har en Togplan, saa vær saa venlig at sige mig, hvor du tror, jeg har gemt den!“

„Allenfals ikke i Hovedet, gamle Coon, thi der ser ud som i Leano estaccado, som de kalder den Egn længere nede i Landet, hvor der kun findes Støv og Sten, allerhøjest Sten og Støv. Men se, Folkens, nu gaar Solen ned; om et Kvarter har vi

Mørket, og saa kan vi ikke iagttage de røde Djævla og se — — —“

„Winnetou har været bag deres Ryg,“ afbrød Apachen ham, „og har set, hvorledes de rev Ildhestens Vej op af Jorden, for at den skulde styrte.“

„Er der mange?“

„Tag ti Gange ti, og du har endnu ikke Halvdelen af de Krigere, der ligger paa Jorden for at afvente de blege Ansigtters Komme. Og der er mange flere Heste, thi alt det Gods, som findes paa Ildvognen, skal læsses paa Dyrene og føres bort.“

„Hm, blot de ikke har gjort Regning uden Vært! Hvad agter Apachernes Høvding at gøre?“

„Han vil blive her for at passe paa de røde Mænd. Mine hvide Brødre skal ride Ildhesten i Møde og standse dens Løb, for at Ogellallaherne ikke skal se, at den lukker sit Ildøje og bliver staaende.“

Raadet var godt og blev straks fulgt. Mændene vidste ikke, naar Toget kom forbi; det kunde ske hvert Øjeblik, og da de af Hensyn til Indianerne maatte have et betydeligt Forspring, hvis de skulde advare Toget, var der Fare forbunden med at tøve. Winnetou blev

altsaa tilbage, og de fire andre satte sig igen til Hest og red i skarpt Trav mod Øst langs med Jernbanelinjen.

De havde næppe redet et Kvarter, da Hammerdull standsede Hesten og saá til Siden.

„*Good luck,*“ mente han, „ligger dér ikke noget i Græsset, der ligner en Hjort, eller — — aa, Pitt Holbers, sig mig en Gang, hvad det er for et Kreatur!“

„Hvis du tror, Dik, at det er Apachens Hest, som ligger her, til dens Herre henter den, saa vil jeg give dig Ret!“

„Rigtigt, gamle Coon! Men kom, vi vil ikke skræmme Dyret op; vi har nyttigere Ting for. Om vi møder Toget eller ej, er ganske lige fedt, men advare det maa vi, og jo længere borte det sker, des bedre er det. De røde Skurke maa ikke se paa Lysene, at det standser, og at deres smukke Forehavende er opdaget!“

Atter gik det fremad. Dagslyset forsvandt hurtigt, da der i hine Egne kun findes en meget kort Skumring, og da der knapt nok var gaaet en halv Time, havde Nattens Mørke sænket sig hen over den vide Prærie, og Stjernerne begyndte at sende deres matte Straaler ned.

De amerikanske Lokomotiver er udstyrede med et meget stærkt Lys, og da Terrænet var ganske fladt, maatte Toget blive synligt allerede i lang Afstand; det gjaldt altsaa om at tilbagelægge en Strækning, der oversteg Lysets Rækkevidde; derfor lod Dik Hammerdull sin Hest strække godt ud, og de andre fulgte ham tavse.

Endelig standsede han og steg af Høsten, og hans tre Ledsagere gjorde ligesaa.

„Se saa!“ mente han, „nu tænker jeg, at Forspringet er stort nok. Bind Dyrene sammen og find noget tørt Græs!“

Hans Befaling blev hurtigt udført, og snart laa der mellem Skinnerne en Bunke tørt Græs, i hvilket Dik blandede noget Krudt, saa at det hele hurtigt kunde antændes.

Mændene lagde sig ned paa deres Dækkener og lyttede ud i Natten, mens de uafbrudt stirrede i den Retning, hvorfra Toget maatte komme. Man hørte kun Lyden af de græssende Heste og ét eller andet Natinsekts Svirren. Minut efter Minut sneglede sig af Sted under en trykkende Tavshed.

Endelig! Langt udefra skar en fin Lysstraale sig gennem Mørket;

Lysstyrken voksede med hvert Øjeblik — Toget nærmede sig!

Dik sprang op. „Nu gælder det om at handle hurtigt. I, Sander, skal, naar Toget nærmer sig, raabe og skringe saa højt I orker, det samme gør Peter Wolf — det var da et nederdrægtigt miserabelt Navn, det river jo Munden i Stykker — I maa gøre et Helvedes Spektakel! Resten skal vi nok sørge for!“

Han tog noget Græs, som han havde drejet sammen til en Lunte, og lagde det ovenpaa Græsbumken; derpaa dryssede han noget Krudt paa Luntten og hentede sin Revolver frem af Bæltet.

Man hørte nu tydelig Lyden af det sig nærmende Tog. Det lød først som en sagte Støj, men voksede med rivende Fart til en dump Rullen, der bestandig tog til i Styrke og tilsidst lignede den hule, brummende Lyd af en fjern Torden.

„Stræk dine evige Arme ud, Pitt Holbers, aabn dine Milelæber og brøl, som om alle Helvedes Djævels sad i din lange Hals, gamle Coon! Toget er der!“

Dik så om efter Hestene, som prustende og stampende sled i deres Reb, forskrækkede over det uvante Fænomen.

„Peter Wolf — gid Fanden havde det knudrede Navn! — pas paa, at Dyrene ikke slider sig løs. Men derfor skal I ikke glemme at raabe!“

Øjeblikket var kommet. Toget bruste frem, idet det kastede en blændende Lyskegle frem for sig. Hammerdull holdt Revolveren hen til Lunten og trykkede af. I et Nu fattede Krudtet op og tændte det tørre Græs i Brand. Hammerdull greb nu den brændende Lunte og stormede frem mod Toget, mens han svingede den over Hovedet.

Føreren maatte straks have set Tegnet gennem Lokomotivets Ruder, thi man hørte næsten øjeblikkelig en hurtig og skarp Fløjten, som gentoges flere Gange. Bremserne sættes i Virksomhed, Hjulene skreg og hvinede, og med en tordnende Drønen fløj den lange Vognrække forbi de fire Mænd, der hurtigt fulgte efter.

Togets Hurtighed formindskedes kendeligt. Endelig standsede det. Hammerdull løb forbi alle Vognene hen til Lokomotivet uden at ænse Togpersonalet, af hvilke flere søgte at standse ham undervejs. Da han var naaet derhen, kastede han sit Dækken, som han havde taget med

sig, over Lokomotivets Lanterne og Lysreflektorerne og råbte samtidigt, saa højt han kunde:

„Sluk Lysene — gør Toget mørkt!“

I et Nu slukkedes alle Lygter. Personalet ved Pacifikbanen er aandsnærværende og raske Folk. De begreb straks, at Raabet maatte have sin gode Grund, og efterkom det øjeblikkeligt.

„*death!*“ lød en Røst oppe fra Maskinen. „Hvorfor dækker I vort Lys til? Hvad er der i Vejen, og hvem er I? Hvad skal Jert Signal betyde?“

„Vi maa være i Mørke, Sir,“ svarede Jægeren, „der er Indsmen foran os, og jeg tror nok, at de har revet Skinnerne op!“

„Død og Helvede! Forholder det sig saaledes, saa er I den braveste Gut, der nogensinde er trasket gennem dette forbandede Land!“

Føreren sprang ned fra Maskinen, trykkede Jægerens Haand og gav Befaling til at aabne Vognene.

Et Øjeblik efter var Jægerne omringede af en Sværm Nysgerrige, der var sprungne ud af Kupéerne for at erfare Aarsagen til Standsningen.

„Hvad er der i Vejen? Er der

sket noget? Hvorfor stopper vi?" raabtes der fra alle Sider.

Med faa Ord forklarede Hammerdull Sammenhængen, og hans Beretning fremkaldte stor Ophidselse blandt de Tilstedeværende.

„Det er brillant, udmærket!“ raabte en Baneingeniør, der fulgte med Toget.

„Vi bliver ganske vist forsinkede en Del, men faar til Gengæld en storartet Lejlighed til at klapse disse Ogellallaher forsvarligt af. Det er tredje Gang, de drister sig til at overfalde og udplyndre Toget netop paa denne Strækning; denne Gang skal de min Sandten ikke dø i Synden. De tror naturligvis, at der er meget Gods og faa Mennesker med dette Tog, saaledes som det plejer at være. Men heldigvis har vi et Par Hundrede Arbejdere med, der er sendte ud for at bygge Broer og grave Viadukter oppe i Klippebjergene, og det er allesammen dygtige Folk med gode Vaaben. De røde Hunde skal nok faa at mærke, at de for en Gangs Skyld er gaaede forkert i Byen!“

Han sprang op paa Maskinen og slap den overflødige Damp ud. Derpaa holdt han en hastig Mønstring over sine Folk og spurgte:

„Sig mig først Jert Navn, Mand? Jeg maa da vide, hvem vi kan takke for denne lykkelige Advarsel.“

„Mit Navn er Hammerdull, Sir, Dik Hammerdull, saa længe jeg lever!“

„Godt! Og den anden dér?“

„Hvad han hedder, er ganske lige fedt, men da han tilfældigvis ogsaa har et Navn, saa kan det jo ikke skade, at I faar det at vide. Han hedder Pitt Holbers og er en Fyr, man kan stole paa.“

„Og de to andre, der kommer derovre med Hestene?“

„Det er to Mænd fra Germany, Sir, Heinrich Sander — Harry vilde for Resten lyde bedre — og — det forbandede Navn — Peter Wolf! Udtal endelig ikke de to Navne, Sir, I kan let brække Halsen under Forsøget!“

„Well!“ lo Ingeniøren. „Ikke enhver Tunge er saa genstridig som Jeres, Master Hammerdull!“

„Hammerdull, Dik Hammerdull?“ raabte nu en kraftig Stemme, og en Mand trængte sig frem gennem de Omkringstaaende.

„Velkommen, gamle Coon! Ventede først at finde dig i „Hide-spot“ og løber paa dig her. Hvad har drevet dig ud i disse Egne?“

„Hvad der har drevet mig ud, Colonel, er jo ganske lige fedt, men jeg har hentet mig en Smule Krudt, Bly og Tobak. Den lange Pitt er med: vi slog et lille Slag over til ham, Irlænderen, Master Winklay, og har bragt to Mænd fra Germany med, som gerne vilde se Jer, Sam-Fire-gun.“

„Sam-Fire-gun!“ raabte Ingeniøren og traadte hen til dem. „Er det Jer, Sir?“

„Jeg kaldes saaledes!“ lød det kort og knapt. Den Talende var en Mand af herkulisk Legemsbygning og bar den sædvanlige Trapperdragt. Da de Omstaaende hørte hans Navn, trak de sig ærbødigt et Stykke tilbage.

„*Good-lack*, Sir, I er Manden, der skal tage Kommandoen: vil I?“

„Hvis De synes det, Gentlemen — hvorfor ikke?“

Høje Bifaldsraab lød fra alle Sider, og Folkene trængte sig frem gennem Mørket for at se et Glimt af den berømte Jæger, der her saa uventet stod midt iblandt dem, og hvem de med fuldstændig Tryghed turde betro Kommandoen.

„Træf Jeres Forholdsregler saa hurtigt som muligt, Sir,“ sagde

Ingeniøren. „Vi har ingen Tid at give bort og tør ikke lade de røde Herrer vente for længe paa os!“

„*Well*, Sir, men lad mig blot tale nogle Ord med den Mand der! — Hvem andre fra „*Hide-spot*“ har I med?“

„Ingen, Colonel! De andre er hjemme eller oppe i Bjergene.“

„Men der maa da være én til, Dik. Thi kender jeg dig ret, saa er du ikke løben bort fra de Røde uden at efterlade én til at passe paa dem.“

„Rigtigt, Colonel! Jeg har sat én til at holde Vagt og kunde ikke let have fundet nogen bedre. Hans Hest ligger et stort Stykke bag ved ham og venter, til den bliver hentet.“

„Hans Hest — venter? Dik Hammerdull, det kan kun være en eneste, og han hedder *Winnetou*.“

„Ganske rigtigt, Colonel! Apacheen traf sammen med os nede hos Irlænderen og advarede os. Han har fulgt *Ogellallahernes* Spor og er igen stødt til os her.“

„*Winnetou*, Apachernes Høvding?“ spurgte Ingeniøren, medens der rundt om lød en tilfreds Mumlen. „Det kan man kalde at løbe paa hinanden! Den Mand alene er

jo en hel Flok Jægere værd, og staar han paa vor Side, skal vi nok give de røde Skurke en saadan Hinfart, at de skal huske os. Hvor er han?”

„Hvor han er eller ikke er, er jo ganske lige fedt, men han ligger ganske nær ved Indianerne paa venstre Side af Jernbanelinjen. Der kan ikke være sket noget dér, ellers havde han været her for at vare os ad.“

„Godt,“ mente Sam-Fire-gun, „saa vil jeg nu sige min Mening. Vi deler os i to Afdelinger, som sniger sig hver paa sin Side af Dæmningen hen mod Indianerne. Den ene fører jeg, og den anden I, Sir, hvis I da gaar med?“

„Naturligvis,“ svarede Ingeniøren, og idet han vendte sig om mod Togpersonalet, vedblev han: „I bliver her ved Vognene og passer godt paa; det er jo ikke godt at vide, hvad der kan ske — Tom!“

„Sir!“ svarede Lokomotivføreren.

„Saasnart du ser os give et eller andet Tegn, følger du efter med Toget. Vi skal nok tænde et Blus, saa stort, at du kan se det. Men kør forsigtigt og langsomt, thi Skinnerne er jo brudte op. — Hvad

det angaar at være Fører for den ene Afdeling, Master Fire-gun, da tror jeg, det er bedst, at I vælger en anden: jeg er jo ingen Vestmand.“

„Godt, Sir,“ nikkede Sam-Fire-gun, „jeg vilde kun ikke fornærme Jer. Men her er en anden, der forstaar sine Sager lige saa godt som jeg, ham kan I trygt betro Jer til. Dik Hammerdull, hvad mener du?“

„Hvad jeg mener, Colonel, er ganske lige fedt. Jeg skal gerne kravle forrest. Mit Gevær har nyt Krudt og nye Kugler og Lyst til at tale et Ord med de røde Fyre. Men Hestene maa blive tilbage Colonel; denne Mand fra Germany, Sander, kan passe dem.“

„Falder mig aldeles ikke ind,“ svarede denne kort, „jeg vil med!“

„Om det falder Jer ind eller ej, er ganske lige fedt, men vil I ikke, saa kan jo den anden gøre det, ham, denne Peter Wolf — gid Fanden havde det forbandede Navn —!“

Men ogsaa denne vægrede sig, og saa blev da én af de vaabenløse Arbejdere, af hvilke der kun var ganske faa, sat til at vogte Hestene.

Stridskræfterne blev nu delte. Sam-Fire-gun og Dik Hammerdull satte sig i Spidsen for hver sin Af-

deling; Toget blev holdende; Mændene forsvandt ud i Mørket, og et Øjeblik senere hvilede den dybeste Fred og Stilhed over hele Egnen.

Men denne tilsyneladende Fred var kun Havblikket før Stormen.

Da de to Afdelinger var komne i Nærheden af det Sted, hvor Indianerne sandsynligvis var lejrede, lagde alle Mændene sig ned og knøb, den ene bagved den anden, paa Hænder og Fødder frem langs Dæmningen.

„Uff!“ lød det sagte ved Sam-Fire-guns Øre. „Ildhestens Ryttere maa vente her, mens Winnetou gaar bort og kommer igen!“

„Winnetou?“ spurgte Sam-Fire-gun, idet han rejste sig halvt op. „Har min røde Broder glemt sin hvide Vens Udseende, siden han ikke kender ham igen?“

Winnetou betragtede ham og kendte ham trods Mørket. Han udbrød glad med sagte Stemme:

„Sam-Fire-gun! Den store Aand være lovet, som idag viser Apachen dit Ansigt. Han velsigne din Hånd, at den maa falde tilintetgørende paa dine Fjenders Hoveder! Er min Broder kommen ridende paa Ildhesten?“

„Ja, han har sendt de Penge,

han kan takke Winnetou for, mod Solopgang og er nu vendt tilbage. Hvorfor vil min vagtsomme Broder gaa bort og komme igen?"

„Nattens Sjæl er sort, og Aftens Aand er mørk; Winnetou kendte ikke sin Broder. Men har Sam-Fire-gun ikke set den Mand, der staar der oppe paa Højen for at spejde efter Ildhesten? Apachen vil gaa for at lukke Ogellallahens Øje; derpaa vender han tilbage!"

Han var i næste Øjeblik forsvunden i Nattens Mørke.

Disse to berømte Mænd, som var saa forskelligt udrustede af Naturen, men knyttedes sammen af et inderligt Venskab, fandt hinanden igen her efter en lang Adskillelse. De havde sikkert meget at meddele hinanden, men Omstændighederne tvang dem til at opsætte det til en anden Gang.

Til Trods for Mørket kunde man i nogen Afstand paa Toppen af en Høj øjne Omridsene af en menneskelig Skikkelse. Ogellallaherne havde altsaa sat en Vagtpost ud, som skulde slaa Alarm, naar Toget nærmede sig. Det vilde vistnok have været vanskeligt eller umuligt for en Hvid ubemærket at nærme sig denne Indianer, men Sam-Fire-

gun vidste, at det sikkert vilde lykkes for Apachen, og at Ogellallahen om føje Tid vilde forsvinde.

Han blev liggende tæt op mod Dæmningen og holdt skarpt Udkig med Manden, og virkelig — der var kun forløbet faa Minuter, da en Skikkelse med Lynets Fart rejste sig ved Siden af Vagtposten — og saa forsvandt de begge! Apachens Kniv havde gjort sin Pligt.

Der hengik en rum Tid, inden Winnetou vendte tilbage. Han havde sneget sig rundt om Indianernes Lejrplads, og meddelte nu Sam-fire-gun, hvad han havde set.

Ogellallaherne havde revet nogle Skinner op og lagt dem tillige med Svellerne tværs over Sporet. Toget og dets Passagerer vilde have faaet en frygtelig Skæbne, hvis de ikke var blevne advarede. Indianerne havde lejret sig i en Fordybning, der laa noget længere til Siden, og et Stykke bagved dem stod deres Heste bundne. At nærme sig fra den Side uden at blive opdaget vilde være en Umulighed, thi Præriens Hest overgaar næsten Hunden i Vagtsomhed og vrinsker lydeligt, naar en Fjende nærmer sig.

„Hvem fører dem?“ spurgte Sam-Fire-gun.

„Matto - Sih, „Bjørnepote“.
Winnetou var saa tæt bag hans Ryg, at han kunde hugge ham ned med sin Tomahawk.“

„Matto-Sih? Det er en tapper Høvding, han er ikke bange for nogen Krieger og vil skaffe os en Del at bestille. Han er stærk som Bjørnen og listig som Ræven; han har ikke alle sine Mænd hos sig, men har ladet en Del af dem blive ude i Prærien. En klog Krieger vilde ikke handle anderledes.“

„Ugh!“ samtykkede Winnetou med en dyb Strubelyd.

„Min røde Broder vil vente paa mig her!“

Han sneg sig over Banelegemet til Dik Hammerdull og sagde til denne: „Kryb endnu tre Hundrede Legemslængder frem, Dik, saa er du lige overfor Indianerne. Jeg deler mine Folk derovre og sender Halvdelen af dem med Winnetou ud i Prærien, for at — —“

„Om I sender dem eller ej, er ganske lige fedt, Colonel,“ faldt den Tykke ham hviskende i Talen, „men hvad skal de derude?“

„Ogellallaherne føres af „Bjørnepote“ —“

„Af Matto-Sih? *Zounds!* Det er en tapper Mand, og jeg tiltror

ham, at han har en Reserve ude paa den gamle Eng.“

„Det er ogsaa min Mening. Men jeg lader Winnetou afskære Reserven og gaar med de øvrige løs paa Hestene. Lykkes det os at faa fat i dem eller jage dem fra hverandre, saa er de Røde fortabte.“

„Well, Well, Dik Hammerdull og hans Bøsse skal nok bidrage deres til, at vi kan lade Toget med Skalpe!“

„Du venter altsaa med dine Folk, til du hører det første Skud. Indianerne tror saa, at de har Fjenden i Ryggen og trækker sig over mod dig, hvor du tager imod dem. Men vent roligt, Dik, til de er komne saa nær ved Jer, at I kan se hver enkelt. Da først fyrer I; saa gaar ingen Kugle fejl!“

IV Kapitel.

Kampen.

Fire-gun sneg sig tilbage til sin Afdeling, og den tykke Trapper krøb ned langs Rækken af sine Folk for at meddele dem de nødvendige Oplysninger.

Da han vændte tilbage, tog han Plads ved Siden af Pitt Holbers,

som i de sidste Par Timer havde været ganske tavs. Han hviskede til ham:

„Pitt Holbers, gamle Coon, nu begynder Dansen!“

„Hm, hvis du tror det Dik! Er du glad for det?“

Hammerdull vilde netop svare, da — saás et kort Glimt, og der lød et højt Knald — en Bøsse var gaaet af, inden Sam-Fire-guns Plan kunde udføres.

Straks sprang Ogellallaherne op og ilede til deres Heste. Men saa snart Sam-Fire-gun hørte det forræderiske Skud, ilede han fremad med sine Folk for at komme først til Hestene.

„Fremad, Folk, hen til Hestene!“ raabte han.

Det lykkedes ham og hans Skare at komme først. Med Lynets Fart rev de Tøjrepælene op og jog de vrinskende og prustende Heste ud paa den store, mørke Slette.

Nu kom Indianerne. De modtoges med Geværskud og saá, at Hestene var borte. I Mørket kunde de ikke blive klar over Tallet af deres Modstandere og standsede derfor raadville, værgeløst prisgivne de Hvides Skud. Da hørte man et højt Kommandoraab fra deres Anfører;

de vendte om og stormede tilbage for at søge Dækning paa den anden Side af Dæmningen.

Men næppe var de naaede hen til Skinnerne, før en mørk Linje skød op af Jorden faa Skridt foran dem. Det stærke Glimt fra over et halvt Hundrede Bøsser oplyste et Øjeblik den mørke Nat, og de Ramtes Hyl tilkendegav, at Hammerdulls Afdeling havde sigtet godt.

„Fyr begge Løbene af og saa løs paa dem!“ raabte den lille Tykke og sprang op paa Dæmningen, idet han kastede sin Bøsse fra sig og greb Tomahawken, dette det vilde Vestens frygtelige Vaaben. Pitt Holbers og de Modigste blandt Arbejderne fulgte ham.

De Vilde stod som lamslaede af Forbavselse og Skræk; foran sig og bagved sig Fjender, havde de ingen anden Redning end Flugt. Atter lød et højt Raab fra Matto-Sih, og i næste Øjeblik var der ikke en eneste Indianer at opdage. De havde kastet sig ned paa Jorden midt blandt Angriberne og søgte nu krybende paa Jorden at slippe ud mellem dem.

„Ned! Ned paa Jorden, Folk, og Knivene frem!“ raabte Sam-Fire-gun med Tordenrøst og ilede

saa hen til Indianernes forladte Lejrplads.

Han tænkte sig, at Indianerne maatte have samlet det nødvendige Brændsel til at lyse op paa Ugeringsstedet, naar deres Plan var lykkedes, og Toget skulde plyndres. Han havde ikke taget fejl. Der laa store Bunker af tørt Græs. Ved Hjælp af noget Krudt fik han dem til at blusse op, og i Lyset af Flammerne saa han, at Indianerne havde efterladt en Del Spyd og Dækkener, som godt kunde bruges til Brændsel. Han satte nogle af sine Mænd i Arbejde med at passe Ilden og vendte saa tilbage til Stedet, hvor det natlige Angreb var gaaet over til en frygtelig Kamp Mand mod Mand.

Banearbejdernes Skare bestod naturligvis mest af Folk, hvis Legemer og Muskler var hærdede i Livets Storme, men Indianerne, som nu ved Hjælp af Ilden kunde se, at de var deres Angribere fuldstændigt jævnbyrdige i Antal, syntes alligevel at skulle faa Overtaget, fordi de var langt mere øvede i denne Kampmaade, hvor det udelukkende kommer an paa den enkelte Mands Dygtighed. Tomahawken var i deres Haand et farligt Vaaben, og

mange af de Hvide segnede under de frygtelige Hug.

Kun tre af Angriberne var forsynede med Tomahawker: Sam-Fire-gun, Dik Hammerdull og Pitt Holbers, og det viste sig, at den mere intelligente Hvide har Fortrinet, naar Kampen føres med lige Vaaben.

Sam-Fire-gun stod midt blandt en Skare Vilde: hans Ansigt, der oplystes af Ilden, straaledede af Kampglæde. Han lod de andre drive Fjenderne henimod sig, og hvert Hug af hans Kæmpehaand knuste en rød Mands Hoved.

Lidt til Højre for ham stred et Heltepar, der tog sig helt pudsigt ud. Det var Pitt og Dik, de Uadskillelige. Trods deres meget forskellige Legemsstørrelse stod de Ryg mod Ryg som erfarne Kæmper. Den lille Dik, der gjorde et højt ubehjælpeligt Indtryk paa enhver Fremmed, viste sig ved denne Lejlighed i Besiddelse af en næsten katteagtig Smidighed. Med den tveæggede Kniv i venstre og Stridsøksen i højre Haand holdt han tappert Stand mod enhver Fjende. Hans lange Vams, som var Lap paa Lap og Klud paa Klud, beskyttede ham mod ethvert Knivstik.

Bagved ham stod den lange Pitt, der fo'r rundt i Luften med Armene som en Blæksprutte, der strækker sine lange Fangarme ud for at drage Bytte til sig. Hans Legeme, der kun syntes sammensat af Knogler og Muskler, udviklede en uhyre Kraft og Udholdenhed. Hans Hug faldt fra dobbelt Højde; han rakte længere end enhver anden, men hans store Fødder flyttede sig ikke en Tomme fra Stedet, hvor han nu en Gang stod, og kom nogen saa nær, at han kunde naa ham med sine „evige“ Arme, var Vedkommende redningsløst fortabt.

Endnu to andre ragede frem blandt de Hvide: de to Tyskere. De havde bemægtiget sig to faldne Indianeres Tomahawker og haandterede dem med en forbavsende Færdighed. Ingen kunde se paa dem, at de kun leverede en Skin-kamp. Og dog forholdt det sig saaledes. De saarede ikke en eneste Indianer og blev ogsaa selv skaanede af de Røde. Naar én Indianer lod, som om han blev slaaet til Jorden, krøb han lidt efter bort for at søge sig en anden Modstander.

Ogsaa blandt Arbejderne fandtes der modige Folk, som gav Indianerne nok at bestille, og Sejren syntes allerede at hælde til de Hvide,

da der pludselig hørtes Skud ude fra den mørke Prærie. Sam-Fire-gun havde haft Ret; Matto-Sih havde ladet et betydeligt Antal af sine Krigere blive ude paa Sletten, og de kom nu jagende med friske Kræfter og gav øjeblikkelig Kampen en anden Vending. Ogsaa de Indianere, der allerede var flygtede, vendte om med fornyet Mod og stormede løs paa de Hvide, og Kampen syntes nu at tage én for disse uheldig Vending.

„Tilbage bag Dæmningen!“ befalede Sam-Fire-gun og huggede en Vej for sig og sine Mænd gennem en hel Skare Røde.

Pitt Holbers stod med faa Skridt ved hans Side. Dik Hammerdull trak nu først sin Revolver frem for at skaffe sig Luft, affyrede alle Skudene og ilede saa henimod Dæmningen. Han var allerede næsten kommen helt over, da han snublede og rullede som en Bold ned ad Skrænten paa den anden Side, men i Faldet greb han uvilkaarligt fat i den Genstand, han var styrtet over. Det saá ud til at være en gammel Knippel.

„Min Bøsse — Gud døde mig, det er min Bøsse, som jeg før kastede fra mig! Hvad siger du til det,

Pitt Holbers, gamle Coon,“ raabte han henrykt.

„Hvis du tror Dik, at det er — —“

Længere kom han ikke, thi Ogel-lallaherne var fulgte efter dem, og Kampen begyndte nu paany. Baalene kastede deres flakkende Skin hen over Dæmningen og oplyste en Scene, der syntes at maatte ende med de Hvides Undergang, og disses Anfører stod netop i Begreb med at raade sine Mænd til at flygte ud i Mørket - da knaldede nogle Skud i Ryggen paa de Vilde, og en Flok Mænd styrtede med højtsvungne Vaaben midt ind iblandt dem.

Det var Winnetou med sin Afdeling.

Han havde i Mørket ikke kunnet finde Sporene af Matto-Sihs Reserve ude paa Prærien, og da han saå Flammerne og deraf sluttede, at hans Nærværelse paa Kamppladsen var nødvendig, var hanilet hid og bragte nu — i sidste Øjeblik - den afgørende Hjælp.

Midt i den tætteste Kamptummel stod Matto-Sih. Han var en lille, undersætsig, men overordentlig kraftig bygget Mand og var iført en hvidgarvet Jagtskjorte; der i dette Øjeblik var helt oversprøjtet

med Blod. Hans Hoved og Ryg var bedækkede med Skindet af en Prærieulv, hans venstre Arm førte det konveks forarbejdede Skjold af Bøf-felskind, og i den højre Haand blinkede Tomahawken; hans store, mørke og stikkende Øjne sprudede af Raseri, og til Højre og Venstre faldt hans dræbende Hug.

Han havde allerede følt sig som Sejrherre og givet sine Mænd Signalet til at istemme Triumphylet, da Winnetou viste sig paa Kamppladsen. Matto-Sih vendte sig om og fik Øje paa ham.

„Winnetou, „Pimohund“!“ raabte han. I hans Øjne lyste et glødende, dødeligt Had, og han løftede Armen for at slynge sin Stridsøkse, men lod den atter synke. Det var, som om Synet af den forhadte Fjende lammede hans Mod og berøvede ham hans sædvanlige Aandsnærværelse og Snarraadighed.

Winnetou saá ogsaa ham og svarede:

„Matto-Sih, stinkende Ogellallah-Kryb!“

Hans slanke og smidige Skikkelse dukkede ned i de Kæmpendes Skare som i et oprørt Hav, og et Øjeblik senere kom han til Syne lige ud for Ogellallahen. De svingede begge samtidigt Tomahawkerne til et død-

bringende Hug, de to Vaaben slog sammen, og Matto-Sihs fløj knust ud af hans Haand. Som et Lyn vendte han sig om for at flygte, idet han sparkede ud til alle Sider for at bryde sig Vej.

„Matto-Sih!“ raabte Winnetou, som ikke rørte sig af Stedet. „Er du, Hund af en Ogellallah, bleven saa fejs, at du flygter for Winnetou, Apachernes Høvding? Jordens Mund skal drikke dit Blod og Gribbens Klør sønderrive dit Hjerte og din Krop; men din Skalp skal pryde Apachens Bælte!“

Udæskningen gjorde sin Virkning. Matto-Sih gjorde Front imod Winnetou.

„Winnetou, du de hvide Ansigtets Slave! Her er Matto-Sih, Ogellallahernes Høvding! Han dræber Bjørnen og nedslaar Bøffelen; han sporer Elsdyret og knuser Slangens Hoved; ingen har nogensinde kunnet modstaa ham, og han fordrer dit Liv, fejge Pimo!“

Han greb en af de Faldnes Økser og styrtede løs paa Apachen, som roligt oppebiede hans Komme. De to Kæmpers Blik borede sig ind i hinanden; Ogellallahens Tomahawk beskrev en Bue om hans Hoved og fo'r saa ned med frygtelig Kraft. Winnetou parerede Hugget

med en Lethed, som om det var blevet ført af en Drengs Arm, men idet han svingede sit Vaaben for at kløve sin Fjendes Hjerneskal, blev han greben bagfra af to Ogellallaher, der var styrtede ind paa ham. Med Tankens Hurtighed vendte han sig om; Fjenderne sank ramte til Jorden, men nu svævede atter Matto-Sihs Økse over hans Hoved.

Sam-Fire-gun, der ragede op over alle andre, saá sin Ven i Fare. Han sprang midt ind i Skaren, idet han mejede Indianerne ned som Græsstraa, og greb deres Anfører med sine kæmpestærke Næver, løftede ham højt op i Luften og slyngede ham ned mod Jorden med et Brag. Winnetou styrtede sig over den Faldne og borede sin Kniv i hans Bryst, saa samlede han med venstre Haand hans lange, sorte Haar — tre hurtige Snit — et kraftigt Ryk — og Skalpen var i hans Haand! Han svingede den over sit Hoved og udstødte hint frygtelige Sejrsraab, der plejer at gaa Modstanderne til Marv og Ben.

Da Ogellallaherne saá deres Anførers Skalp, greb de Flugten. De Hvide havde sejret.

Dik Hammerdull stod atter ved Siden af Pitt Holbers, og de to Uadskillelige søgte at standse de Flygtende.

„Hoho, Pitt Holbers, gamle Coon, ser du, hvor de løber?“ raabte Hammerdull.

„Hm, hvis du tror det, Dik, saa ser jeg det!“

„Om jeg tror det eller ej, er ganske lige fedt, men jeg kunde dog *Zounds*, Pitt, se en Gang den Fyr dér, som søger at slippe forbi de to Mænd fra Germany! Han maa slaas ned!“

Dik skyndte sig hen til Stedet, hvor de to Tyskere stod og kæmpede med flere Indianere, Pitt fulgte efter, og de to Trappere fik snart Bugt med de Røde.

Nu var Sejren helt vunden, og de Fjender, der ikke laa døde eller saarede i Græsset, flygtede ud paa Prærien.

I den østlige Horisont saas Lyset fra Lokomotivets Lanterne: Føreren havde bemærket Ildskæret og troet, at det var det aftalte Tegn, og han førte nu Toget langsomt frem mod Kamppladsen.

Ingeniøren, som havde hørt til Winnetous Afdeling, traadte hen til Apachen og spurgte ham:

„I er jo Master Winnetou?“

Indianeren nikkede bekræftende, medens han fastgjorde Matto-Sihs Skalp ved sit Bælte.

„Vi kan takke Jer for vor Red-

ning. Jeg affatter en Indberetning, som ogsaa kommer Præsidenten i Hænde. Lønnen vil ikke udeblive!”

„Apachernes Høvding trænger ikke til nogen Løn. Han elsker de hvide Brødre og skænker dem sin Arm i Kampen, men han er stærk og rig, rigere end de blege Ansigtters store Fader. Han har ingen Brug for Jert Guld og Sølv. Howgh!”

Toget holdt stille foran de oprevne Skinner.

„Hille den gloende, Sir!” raabte Lokomotivføreren og sprang ned fra Maskinen; „her er gjort et propert Stykke Arbejde. Det har jo været et rent Slagteri!”

„Det har du Ret i Mand, det er gaaet hedt til, og jeg har da ogsaa hentet mig et Hul, som du kan se. Men lad os nu faa Værktøjet frem og Skinnerne i Orden, for at vi hurtigst muligt kan komme videre. Sæt Folkene i Arbejde, jeg vil nu se til de Faldne og Saarede!”

I dette Øjeblik fo'r en mørk Skikkelse op af det høje Græs langs Banedæmningen og ilede forbi ham. Det var en Ogellallah, som havde skjult sig der for at afvente et gunstigt Øjeblik til at flygte.

Den Arbejder, hvem Opsynet med Hestene var blevet betroet, var naturligvis fulgt med Toget og stod

nu i Nærheden af Vognene. Indianeren ilede hen til ham, rev Tømmerne ud af Haanden paa ham, svang sig op paa en af Hestene og vilde jage af Sted.

Hammerdull havde straks opdaget den Rødes Flugt, han saa ham fare løs paa den Mand, der passede Hestene, og springe op paa en af dem — saa brast han pludselig ud i en skraldende Latter.

„*Good lack*, det er min Hoppe, han har udvalgt sig! Naa, min Ven, det er det dejligste Indfald, du endnu har haft i dit Liv, thi nu vil du komme til at stifte Bekendtskab med min Bøsse!“

Det var virkelig Hammerdulls gamle Hoppe, Indianeren havde bemægtiget sig; han huggede Hælene i dens Sider for hurtigst muligt at slippe bort, men det lykkedes ham ikke. Dik Hammerdull stak nemlig Pegefingeren i Munden og udstødte en kort, skarp Fløjten, og øjeblikkelig vendte Dyret om og galoperede, trods alle Indianerens Anstregelser, lige hen mod sin Herre. Den Røde saa ingen anden Redning end at springe af i Tide, men den tykke Trapper havde allerede Bøssen ved Kinden, Skudet faldt, og Indianeren tumlede ned af Hesten med en Kugle gennem Hovedet.

„Ser du, Dik, hvad den Hoppe

er for et dejligt Dyr? Bare han nu ogsaa lykkelig kan naa de evige Jagtdistrikter uden den! Jeg vil dog hente mig hans Skalp."

For at naa hen til den Faldne maatte han passere de to Tyskere. De stod ved Siden af hinanden og hvilede sig, trætte efter Kampens Anstrengelser.

„Saa sandt jeg hedder Jean Letrier, Kaptejn, det var en Kamp, som man kun kan opleve den i det vilde Vesten," hørte han en af dem sige paa Fransk. Men han var i Øjeblikket saa optagen af sin Indianer, at han ikke tillagde disse Ord nogen Betydning.

Da han havde skaaret Skalpen af den Dræbte, vendte han tilbage til Toget, og der traf han Sam-Fire-gun, og i Nærheden af ham saá han de to Tyskere.

„Dik Hammerdull," spurgte Sam-Fire-gun, „sagde du ikke, at du havde truffet de to tyske Gentlemen hos Master Winklay?"

„Jo, Colonel!"

„De har staaet sig godt og gør dig Ære. Men hvor kan det være, at du har taget dem med? Du kender jo min Vilje med Hensyn til nye Bekendtskaber. Jeg vil ingen nye Ansigter se hos os."

„*All right*, Sir, men den ene, som kalder sig Heinrich Sander,

mener, at I er hans Onkel.“

„Hans Onkel, er du gal?“

„Hm, om jeg er gal eller ej, er jo ganske lige fedt, men vi kom i Klammeri, og jeg havde allerede Kniven paa Struben af ham, da han sagde, at I vist ikke vilde takke mig synderligt, hvis jeg lod Klin-gen gaa lidt dybere ind i Ulden paa ham. Afgør det med ham selv, Colonel!“

Den berømte Tracker*) gik hen til Tyskeren og spurgte denne:

„Man fortæller mig, at I er fra Germany?“

„Ja,“ svarede Sander.

„Hvem søger I ude paa Prärien?“

„Jer, Sir.“

„Mig? Hvorfor?“

„Onkel, vil du endnu spørge?“

Sam-Fire-gun traadte et Skridt tilbage.

„Onkel? Jeg kender ingen Slægtning af Navnet Sander!“ erklærede han forbavset.

„Det er meget sandt! Jeg kaldte mig saaledes, fordi jeg ikke vidste, om du vilde synes om Navnet Wallerstein. Det drejer sig jo om Penge, mange Penge, skriver du. Saa maa man være forsigtig, og

*) Stifinder.

derfor har jeg taget et andet Navn.“

„Wal — —, er det da virkelig dig, Heinrich?“

„Ja, vist saa, Onkel. Her er Brevet, i hvilket du skriver, at jeg skal komme. De andre Papirer kan du jo læse imorgen!“

Han stak Haanden ind paa Brystet og hentede et omhyggeligt opbevaret Brev frem. Den gamle Jæger nærmede sig Ilden, kastede et Blik paa Papiret og raabte:

„Det er sandt! Gud være lovet, at du kom! Hvordan gaar det din Fader? Hvorfor skrev han ikke til mig? Jeg havde dog givet ham en Adresse til Omaha?“

„Ja, men du beskrev i det samme Brev ogsaa hele Vejen op ad Arkanzasfloden til Fort Gibson, til Irlænderen Winklays Hus og derfra længere mod Vest til det Sted, hvor du i længere Tid har opholdt dig med dine Mænd. Og saa begav vi os paa Vej for at finde dig. Imorgen tidlig, naar det bliver lyst, skal jeg give dig Faders Brev. Du har ikke set mig, siden du rejste til Amerika, og kan vel næppe kende mig igen, men des bedre kender jeg din store Godhed mod mine Forældre.“

„Well, det glæder mig, at du er kommen. Jeg skrev til Jer, at

jeg har fundet Guld, meget Guld, i Big-horn-Bjergene, som jeg vilde give Jer, thi I er fattige, og jeg har ikke selv Brug for det. Men at sende Jer det fandt jeg ikke raadeligt, og derfor ønskede jeg, at du skulde komme herover og hente det. Men du kommer ikke alene. Hvem er din Ledsager?"

„Ogsaa en Tysker. Han hedder Peter Wolf og vilde ogsaa gerne herover. Saa slog vi os sammen.“

„Vel! Vi kan tale videre om vore Anliggender en anden Gang, kære Heinrich. Nu er der ingen Tid dertil. Du ser nok, at man har Brug for mig andet Steds.“

Man hørte nemlig Togførerens Stemme, som manede til Opbrud. De døde og saarede Hvide var bragte ind i Vognene, og Skinnevejen var bleven repareret: Passagererne sagde deres Redningsmænd et hjerteligt Farvel, og Toget kørte bort. Jægerne stod og stirrede efter det, til Lyset fra det forsvandt i det Fjerne.

V. Kapitel.

Den falske Nera.

Nu var Spørgsmaalet, om de skulde blive der paa Stedet Natten

over eller ikke. De flygtede Ogel-lallaher vilde formodentlig snart finde hverandre igen og snige sig tilbage til Kamppladsen. Det kunde blive farligt, og derfor besluttede Jægerne at bryde op og overnatte et andet Sted, hvor de ikke behøvede at frygte noget Overfald af Indianere. Sam-Fire-gun fangede en af de omløbende Indianerheste, og saa brød man op.

Medens Colonel'en talte med sin „Nevø“, havde Hammerdull staaet i Nærheden og hørt næsten alt. Nu, da de allerede var komne langt bort fra Kamppladsen, benyttede han et Øjeblik, da denne „Nevø“ ikke var ved Siden af Sam-Fire-gun, til at nærme sig denne og sige med sagte Stemme:

„Hvis I ikke tager mig det ilde op, vilde jeg gerne sige Jer en Ting, Sir.“

„Tage dig det ilde op? Hvad er det for noget Vrøvl! Hvad er det?“

„Noget, som I vil anse for en Dumhed, Sir. Det angaar de to Mænd, som paastaar, at de er derovre fra det gamle Germany.“

„Det er de ogsaa!“

„Om de er det eller ej, er ganske lige fedt: men jeg tror det ikke!“

„Vaas! Min Nevø er en Tysker, det maa jeg da vide!“

„Ja, hvis han virkelig er Jeres
Nevø, Sir!“

„Tvivler du derom?“

„Hm, kender I Jeres Nevø?“

„Jeg kendte ham ikke igen, fordi
han kun var en Dreng, da jeg så
ham sidst.“

„Ja, jeg tror nu, at I overhove-
det aldrig har set ham før. Jert
tyske Navn er Wallersteín. Hvor-
for har han ikke beholdt det
Navn?“

„Af Forsigtighed, fordi han —“

„Jeg véd det, jeg véd det!“ af-
brød den Tykke ham. „Jeg har
hørt den Grund, han angav, men
den synes mig noget mærkelig. Sig
mig en Gang, er han Kaptejn?“

„Nej!“

„Men den anden har dog tiltalt
ham saaledes!“

„Virkelig?“

„Ja, han har kaldt ham Kap-
tejn: jeg har hørt det ganske tyde-
ligt, oven i Købet med begge mine
Øren. De talte Fransk.“

„Fransk?“ spurgte Sam-Fire-
gun forbavset. „Det var ganske vist
besynderligt!“

„Jeg tænkte ikke over det lige
straks. Men da jeg hørte, at der
var Tale om Jert Guld, blev jeg
betænkelig. Hvorfor kalder den

anden sig Peter Wolf — dette forbandede Navn, der kan faa Tungen til at gaa midt over! — og til Heinrich Sander sagde han, at han hed Jean Letrier!“

„Er det sandt?“

„Ja. Jeg gik netop forbi og hørte, hvad han sagde, og forstod det, skønt det var Fransk. Jeg agtede ikke paa det den Gang, fordi jeg havde travlt med at hente mig en Skalp, men senere faldt disse Ord mig igen ind og gjorde mig mistroisk. Taler denne Sander et godt og rent Tysk?“

„Hm, der er en lidt fremmed Akcent ved hans Udtale. Jeg kan for Resten ikke dømme derom; det er jo mange Aar siden, jeg har været i Tyskland.“

„Om det er mange Aar siden eller ej, er ganske lige fedt; men jeg siger Jer, at jeg ikke synes om denne Historie. Se Jer for, Colonel, og tag mig ikke min Advarsel ilde op!“

„Kunde aldrig falde mig ind. Men jeg tror, du tager fejl. Jeg skal imidlertid holde Øjne og Øren aabne, det lover jeg dig.“

„Well, jeg haaber, at jeg tager fejl; men da det drejer sig om en stor Sum Penge, er Forsigtighed nødvendig.“

„Han har legitimeret sig som min Nevø.“

„Ved Jert Brev, som han foreviste?“

„Ja, og imorgen vil han vise mig flere Breve.“

„Det beviser altsammen intet!“

„Naa —?“

„Brevene har han maaske stjålet!“

„Hvorfor nu straks tro det værste, fordi han har forandret Navn?“

„Om jeg tror det eller nej, er ganske lige fedt; men jeg har ingen Fidus til de to Fyre, og tror I paa dem, skal jeg passe des bedre paa.“

Her blev Samtalen afbrudt, fordi Sander atter nærmede sig. Hammerdull red atter hen paa Siden af Pitt Holbers, hvor han befandt sig bedst.

Omtrent to Timer efter, at de havde forladt Skuepladsen for den natlige Kamp, kom de til et Sted, som udmærket egnede sig til Lejrplads. Der fandtes Græs til Hestene, Vand til Menneskene og Dyrene og temmelig højt Buskads, som kunde tjene til Dækning. Man kunde her føle sig ganske tryk, thi det var ganske vist ikke helt mørkt, men heller ikke lyst nok til, at én

eller flere Ogellallaher kunde have fulgt efter de Hvide herhen.

Sander havde ikke kunnet tale uforstyrret med Wolf siden om Eftermiddagen. Nu, da de skulde til at sove, lagde de sig noget af-sides, hvad der efter deres Mening ikke kunde undre nogen.

Da de antog, at deres Ledsagere sov, hviskede Sander til sin Stalbroder:

„Denne Kamp med vore røde Venner var det mest ubelejlige, der kunde ske. Disse Hvide maa være blinde, siden de ikke har opdaget, at vi kun kæmpede for et Syns Skyld. Det var godt, at Baalene brændte, ellers havde de Røde ikke kunnet kende os. Bedre, meget bedre havde det været, om de havde ventet med det Overfald til en anden Gang. De maatte jo dog kunne tænke sig til, at vi nu snart vilde komme.“

„De kunde jo ikke vide, at jeg saa hurtigt havde fundet dig,“ bemærkede Wolf. „Mærkværdigt var det nu ogsaa, at vi begge kunde bringe hinanden saa glade Tiden-der!“

„Ja. I har altsaa virkelig, oven i Købet under min Fraværelse, opdaget det Sted, hvor Sam-Fire-gun

holder til med sine Folk! Og en stor Fordel for os er det, at Ogellallaherne vil hjælpe os med Overfaldet; men netop derfor skulde de have opgivet dette Jernbaneoverfald. Hos Fire-gun vil vi faa saa rigt Bytte, at vi kan trække os tilbage fra Forretningerne."

„Ja. Du har jo som hans „Nevø“ faaet at vide, hvor meget Guld de har samlet sammen i Big-Hornbjergene. Og dertil kommer de store Forraad af Pelsværk og Skind, som findes hos dem. Det var nu ogsaa et Svineheld, at du rendte paa den rigtige Nevø. Men for Røsten har du begaaet en stor Fejl."

„Hvilken da?"

„At du ikke gjorde ham kold."

„Hm, det var ganske vist en Svaghed af mig, men Mennesket var saa oprigtigt og aabenmundet og gav mig saa beredvilligt Svar paa alle mine Spørgsmaal, som jeg jo maatte kende, naar jeg vilde give mig ud for at være ham, at jeg et Øjeblik gav efter for en Svaghed og lod ham gaa, efter at jeg havde faaet Fingre i alle hans Papirer og Penge."

„Jeg vilde nu i dit Sted have gjort ham uskadelig."

„Det er han jo alligevel."

„Han er sikkert fulgt efter dig!“

„Nej. Han er fuldstændig ukendt her i Landet, og — hvad der er Hovedsagen — han har ikke en eneste Cent. Det er en Umulighed for ham at følge mit Spor. Men et stort Held er det, at vi omtrent er lige gamle, og at Sam-Fire-gun aldrig har set mig. Han tror virkelig, at jeg er hans Nevø.“

„Det er ganske vist sandt, men egentlig ikke nogen Fordel.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi vi nu, skønt vi endelig langt om længe har opdaget hans Tilholdssted, sandsynligvis maa afvige fra vor oprindelige Plan.“

„At overfalde hans Lejr? Ja, det er ganske vist ikke nødvendigt, da jeg i min Egenskab af den Gamles Nevø faar alt, hvad han har.“

„Og vi andre intet! Det finder jeg mig ikke i. Vi har søgt i mange Maaneder, inden vi opdagede hans Skjulested, og nu, da det er lykkedes, skal vi give Afkald paa vor Part? Nej og atter Nej!“

„Bare ikke hidsig! Vi kommer jo allerede imorgen tidlig i Nærheden af vort Selskabs Lejr, til den Tid kan vi jo have en Plan i Orden.“

„Tror du, at Sam-Fire-gun drager den Vej?“

„Ja. Han rider uden Tvivl direkte til sin Camp, og saa maa han komme der forbi. Stille! Der maa være nogen i Buskene bag ved os!“

De lyttede og hørte efter nogen Tids Forløb en sagte Ræslen, som fjernede sig fra dem

„Saa til Helvede! Vi er blevne belurede!“ hviskede Sander til sin Kamerat.

„Det lader til det,“ svarede den anden lige saa sagte. „Men af hvem?“

„Enten af Fire-gun selv eller af én af de andre. Jeg skal straks faa at vide, hvem det har været.“

„Hvorledes vil du bære dig ad med det?“

„Jeg sniger mig hen til Fire-gun. Ligger han ikke paa sin Plads, saa har det været ham.“

„Men hvis det nu har været en anden?“

„Saa gaar han naturligvis hen til Fire-gun for at fortælle ham, hvad han har hørt. I begge Tilfælde faar jeg at vide, hvad jeg ønsker. Lig stille og vent, til jeg kommer tilbage!“

Han krøb behændigt og lydløst gennem Græsset over mod det Sted, hvor Colonel'en havde lagt sig. Han laa der endnu; men fra den anden

Side kom Dik Hammerdull listende med sagte Skridt, bøjede sig ned over ham, vækkede ham og sagde:

„Vaagn op, Colonel, men vær stille, ganske stille!“

Han havde talt ganske sagte, men Sander, som laa tæt op ad ham og havde en skarp Hørelse, havde opfanget hvert Ord.

„Stille, stille, for at de derovre ikke skal høre det. Jeg har jo sagt Jer, at jeg vilde passe paa, Sir. Det var mig paafaldende, at Heinrich Sander og Peter Wolf — forbandet knudret Navn for en ikke-tysk Gentlemans Tunge! — det var mig paafaldende, at de to lagde sig saa langt borte fra os andre. Jeg fattede Mistanke og sneg mig derhen. Det lykkedes mig at komme saa tæt hen til dem, at mit Hoved næsten laa mellem deres to Faarehoveder, og saa hørte jeg dem hviske.“

„Forstod du, hvad de sagde?“

„Om jeg har forstaaet det eller ej, er ganske lige fedt, men jeg hørte, at denne Sander er Anfører for en hel Skare Banditter.“

„Virkelig?“

„Jeg havde altsaa Ret. Han er ikke Jeres Nevø, og den anden hedder Jean Letrier. Deres Folk har

opdaget vor Lejr og vil overfalde os. De har oven i Købet slaaet sig sammen med de Røde. Sander har truffet Jeres virkelige Nævø og frataget ham alt, hvad han — — —“

Mere hørte Sander ikke og behøvede heller ikke at høre mere, han vidste nu tilstrækkeligt og krøb ilsomt tilbage til sin Ledsager.

„Vi er forraadte,“ hviskede han ham til.

„Tag din Bøsse og følg hurtigt med hen til Hestene. Men sagte, ganske sagte!“

De smuttede bort mellem Buskene hen til den lille, frie Plads, hvor Hestene stod tøjrede. De fik fat i deres egne og førte dem langsomt bort, for at ikke Hovslagene skulde høres. Da de var komne saa langt bort, at de følte sig sikre, steg de op og red af Sted.

„Men saa sig mig dog, hvad du opdagede?“ sagde Wolf til Sander.

„Senere, senere! Nu maa vi af Sted, alt hvad Remmer og Tøj kan holde, for at naa hen til vore Folk. Om to Timer er vi der, og saa gælder det om at komme tilbage endnu inat og nappe de Fyre. Denne for-dømte Hammerdull har gennemskuet os, han kender endogsaa dit Navn Jean Letrier.“

„Men hvorfra dog?“

„Det maa Djævelen vide. Men nu bare fremad!“

Imidlertid havde Hammerdull fortalt Colonel'en alt, hvad han havde hørt. De holdt nu sagte Raad med hinanden, og skønt Hammerdull holdt paa, at der skulde handles straks, kom Sam-Fire-gun dog til det Resultat:

„Ikke nu. De er os sikre nok. Maaske har du heller ikke hørt rigtigt.“

„Jeg stoler paa mine Øren!“

„De har maaske slet ikke talt om os, men om helt andre Personer.“

„De talte om Jer, Sir, det er jeg ganske sikker paa!“

„Vi maa alligevel helst vente til imorgen tidlig. De har jo ingen Anelse om, at du har luret?“

„Nej.“

„Saa er der heller ingen Fare ved at vente, og vi kan sove roligt. Læg du dig kun!“

Hammerdull vilde komme med flere Indvendinger, men blev afvist. Med en ærgerlig Brummen lagde han sig og sov snart ind til Trods for sin Fortrydelse.

Alle de andre sov ogsaa, selv den altid saa forsigtige Winnetou. Han

var af den Mening, at ingen Ogellallah var fulgt efter dem, men regnede dog med den Mulighed, at han kunde tage fejl. Men ogsaa i det Tilfælde behøvede man ikke i Øjeblikket at frygte for noget Angreb: de Røde angriber nemlig helst hened Morgen. Han sov derfor rolig ved Siden af sin Hest, som ikke var tøjret sammen med de andre, og efter nogle Timers Hvile rejste han sig og gik, fulgt af sin Hest, et Stykke ud paa Sletten i den Retning, fra hvilken de var komne, og hvorfra et muligt Angreb kunde ventes.

En let Morgenbrise hævede sig, og Vinden kom netop fra den Side, til hvilken han maatte vende sin Opmærksomhed. Da vrinskede hans Hest. Det var en sagte, næsten uhørlig Vrinsken, som det trofaste Byr plejede at udstøde, naar en eller anden mistænkelig Lyd naaede dets Øren. Winnetou saá til sin Forbavselse, at Hesten ikke vendte Hovedet op mod Vinden, men hen mod Lejrpladsen. Han selv havde trods sin overordentlig fine Hørelse ikke lagt Mærke til den mindste Støj fra den Kant. Han lyttede.

Da lød pludselig en Raaben-og Skrigen af mange Stemmer mellem

hverandre, det var ikke Indianerhyl, men hvide Mænds Stemmer, der talte Engelsk. Han styrtede derhen ad, og da han naaede nogle Buske, krøb han ind mellem dem. Han saá nogle hvide Mænd, omtrent tyve, som havde overfaldet de Sovende og nu stod i Begreb med at binde dem.

„Vi har ikke faaet Winnetou!“ raabte én. „Han maa ikke undslippe! Hvor er han? Søg efter ham!“

Det var Sanders Stemme. Winnetou kendte den og forstod straks Sagens Sammenhæng.

„Uff!“ sagde han ved sig selv. „Jeg kan ikke hjælpe dem nu, jeg maa frelse mig for at kunne følge efter disse blege Ansigter. Howgh!“

Han løb hurtigt tilbage til sin Hest, steg op og red bort i Galop, hvilket under disse Omstændigheder ogsaa var det klogeste — “

Her afbrød den forhenværende Indianeragent sin Fortælling, som alle Tilhørerne havde fulgt med stor Spænding.

De Tilstedeværende bad ham om ikke at spænde deres Nysgerrighed

paa Pinebænken, men hurtigt fortælle videre.

„Ikke sandt, saadan noget lyder saa let?“ spurgte han. „Men for den, der har været med, falder det noget mere besværligt!“

„Var I da med?“

„Ikke hidtil. Men det, der nu kommer, har jeg oplevet. Nu skal jeg fortælle videre:

VI. Kapitel.

Den virkelige Nervo.

Jeg drog den Gang med nogle dygtige Folk, som ofte havde ledsaget mig, op ad Arkansas, fordi jeg i min Egenskab af Indianeragent skulde til Osagerne. Paa den Tur kom jeg til Fort Gibson og ind i Irlænderen Winklays Butik. Vi var de eneste Gæster i Huset og sad just og spiste, da vi hørte Hestetrampen og en høj, ræsonnerende Stemme udenfor. Vi gik hen til Vinduet og saa ud. Udenfor holdt tre Ryttere.

Den ene var en høj, slank Skikkelse. Hans Bøsse, Revolver og Bowiekniv passede sikkert bedre til det vilde Vesten end han selv, som i enhver Henseende saa ud til at

være en Gentleman. Den anden var en smuk, kraftig, blond Boy, paa hvem man straks kunde se, at han var en Tysker. Den tredje var den, der havde raabt saa højt. Han sad paa en genstridig Dakota-Traver, som syntes at volde ham en hel Del Ulejlighed.

Hans Skikkelse var bred og muskelstærk, og paa det maskinklippede Hoved havde han en Hat, hvis brede Skygge hængte langt ned ad Ryggen, mens den forreste Del af Skyggen var skaaren helt bort, saa at Ansigtet var frit. Trøjen var gammel og mosgrøn, og Benklæderne havde en underlig, udvasket, gul Farve. Han lignede fuldstændig en Karnevalsfigur.

Han vilde stige af, men det lod ikke til at passe Hesten, som arrigt slog bagud.

„*Have care* — staa — hov din forbandede Mær!“ raabte han vredt, idet han huggede sin vældige Næve ned mellem dens Øren. „Dér har du den! Tror du, at Peter Polter er Linedanser eller et lignende halsbrækkende Individuum! Smælder ikke det Bæst Halen i Vejret som Stjernebanneret paa en Tremaster og slaar om sig med Benene, som om den vilde fange Havkrebs!“

Grace à dieu — heigh — day, der er jo den Kahyt, i hvilken Irlænderen, Master Winklay, ligger for Anker. Ned fra Ræerne, Peter Polter, og dig, din Helhest, skal jeg fortøje med en Rem, saa solid som en Ankerkætting, for at ikke Strømmen igen skal drive dig ud paa Havet! Stig af, Master Treskow og Hr. Wallerstein, vi er i den rette Havn!“

De steg af og tøjrede deres Heste. Derpaa begav de sig ind i Irlænderens Skænkestue.

„*Good day*, gamle Topgast! Skaf os noget vaadt, ellers sejler jeg dig i Sænk!“

Den Talende stod med skrævende Ben midt ude paa Gulvet og saá ud, som om han var bleven søsyg af at ride.

De to andre satte sig tavse og overlod deres Ledsager at føre Ordet.

„*Hélas, my good Haggler*, kan du kende Peter Polter igen?“ spurgte denne.

Værten lagde sit Ansigt i smilende Folder og svarede:

„Jeg kendte dig straks. Man glemmer ikke let én, der kan drikke som du!“

„*Well done — bon!* Det glæ-

der mig, at du kan huske det. Det var en Mærkedag, da jeg drak Afsked her med Dik Hammerdull, Pitt Holbers og nogle flere og maatte vente i et Par Dage, fordi de andre ikke lod til at ville vaagne op igen!“

„Yes, yes, det var en „Drink“, som jeg aldrig har oplevet Magen til. Hvor har du fartet rundt siden sidst?“

„Jeg har været baade hist og her og vil igen et Par Ugers Tid op til den gamle Fire-gun. Tror du, jeg finder ham endnu?“

„Det skulde jeg mene! Han faar ingen Indsman Bugt med. Dik Hammerdull var her for kort Tid siden; den lange Pitt var ogsaa med. De red bort og er formodentlig stødt paa de Røde; man fortæller i hvert Fald, at Ogellallaherne vilde overfalde et Tog, men fik en god Portion Bly og Staal af Sam-Fire-gun og Winnetou.“

„Winnetou? Er Apachen ogsaa her i dette Farvand?“

Irlænderen nikkede og sagde:

„Alas, gamle friend, har du ikke Lyst til at hilse paa Bill Potter?“

„Bill Potter. Er han her?“

„Ja. Han gik et Øjeblik ind i Skoven, og hans Hest staar bunden her bag Huset.“

„*Lack-a-day*, det passer udmærket, sejler han til eller fra Colonel'en“

„Til til ham!“

„Hvornaar letter han Anker?“

„Hvad? Tal dog, saa man kan forstaa dig!“

„Aa, du er en *dull-man*, et Dummerhoved! Jeg mener, naar han drager bort herfra?“

„Det varer vist ikke længe.“

„Saa hejser han maaske Sejl allerede idag, og vi gaar med!“

Værten lod til at nære meget venskabelige Følelser overfor denne gamle, sære Sømand, thi det var yderst sjældent, at han indlod sig i saa lang en Samtale med nogen. Til daglig var han i høj Grad tilbageholdende og tavs.

De to andre Fremmede havde tavse hørt til. Nu greb den ene af dem — den høje, slanke Gentleman — ned i sin Lomme og trak et Fotografi frem.

„Sig mig, Master Winklay, har der for kort Tid siden hos Jer været to Mænd, to Tyskere, som kaldte sig Heinrich Sander og Peter Wolf?“

„Heinrich Sander — Peter Wolf? Hm, jeg skal gerne sluge alt det Krudt, jeg har i min Butik,

og en Portion Fyrsvamp og Ild oven i Købet, om det ikke var de to Greenhorns, der vilde til Sam-Fire-gun!“

„Hvordan så de ud?“

„Grønne, meget grønne! Den ene af dem truede Dik Hammerdull med sin Fluebøsse, og Dik var lige ved at lade ham smage nogle Tommer Staal, da han reddede Livet ved at paastaa, at Colonel'en var hans Onkel.“

„Fundne!“ mente den Fremmede glad. „Hvor er de to nu?“

„Af Sted med den lange og den tykke, ud paa Prærien; mere véd jeg ikke.“

„Se en Gang paa disse to Fotografier Master! Kender I den Mand?“

„Jeg vil lade mig levende radbrække, om det ikke er Sander, men,“ — tilføjede han med et mistroisk Sideblik til den Fremmede, „hvem er I, der render rundt med Folks Kontrafejer i Lommen? Vel ikke en Politimand? Det vilde ikke være heldigt for Jer! Vestmanden behøver intet Politi, han er sin egen Dommer!“

Den anden vilde netop svare, da Døren gik op, og en Mand traadte ind, ved Synet af hvilken Peter Polter rejste sig med et højt Glædesraab.

„Bill Potter, gamle *Swalker*, er det virkelig dig? Kom herhen og faa et Glas! Jeg husker nok, at din lille Hals har et forbandet stort Hul!“

Den Tiltalte var en rådmager, lille Mand, paa hvis hele Krop man knapt nok kunde se Antydning af et halvt Pund Kød. Han saá forbavset paa den Talende, og hans lillebitte Ansigt lagde sig i hundrede leende og smilende Folder.

„Bill Potter —? *Swalker* —? — Drikke —? Stort Hul —? Hihihhi, hvor er det, jeg har set den Fyr? Han forekommer mig saa bekendt! Stop, nu har jeg det, Gamle! Nu kender jeg dig. Du hedder Peter Folter eller Molter eller Wolter eller —“

„Polter, Peter Polter, forhenværende Styrmand paa Krigsskibet „Swallow.“

„Ja, jeg véd det, véd det, véd det! Og paa dine gamle Dage blev du Vestmand, og nu vil du maaske op til os igen?“

„Akkurat! Disse to Gentlemen vil tale med Colonel'en. Hvornaar rider du?“

„Om et Øjeblik!“

„Jo før, jo bedre! Spis og drik,

gamle Skryder, og lad os saa komme af Sted!“

Indianeragenten gjorde en Pause, tømte sit Glas og fortsatte saa:

Peter Polter henvendte sig nu til mig og sagde:

„Jeg hører, at I er Indianeragent, Sir, kommer I fra de Røde, eller skal I op til dem?“

„Op til dem, Mr. Polter,“ svarede jeg.

„Alene?“

„Nej. Disse Boys ledsager mig.“

„Skal I op ad Floden?“

„Heller ikke. Vi skal først ind i Bjergene til Sam-Fire-gun.“

„Halloo! Saa skal vi jo samme Vej! Vil I slaa Følge med os?“

„Gerne!“

„Vær saa god at sætte Jer over til vort Bord. I er Indianeragent og følgelig en Gentleman. Derfor vil jeg fortælle Jer, hvorfor vi er her, og hvad vi skal hos Sam Fire-gun.“

Jeg satte mig hen til dem og fik nu at vide, at den Blonde, som jeg straks havde antaget for en Tysker, var den Heinrich Wallerstein, som Sander havde truffet og berøvet alle hans Penge og Papirer. De havde boet sammen i Van Buren i flere Dage og delt Værelse, og Sander

havde forstaaet at tilliste sig den ærlige, unge Mands hele Fortrolighed.

Da Wallerstein var bleven udplyndret, henvendte han sig til Politiet, og dette tog sig straks ivrigt af Sagen, ikke just af Hensyn til den Bestjaalne, men fordi det fandt ud af, at Wallersteins falske Ven var en af Retfærdigheden længe eftersøgt Bedrager. Sagen blev overgivet Opdageren Treskow, som ikke var nogen anden end den høje, slanke Gentleman, jeg fortalte Jer om for et Øjeblik siden. Og Treskow havde bragt Wallerstein i Forbindelse med den forhenværende Styrmand Peter Polter, som var en god Bekendt af Sam-Fire-gun, og den brave Sømand havde taget sig som en Fader af den udplyndrede unge Tysker, der oven i Købet var hans Landsmand. De tre Mænd var nu paa Vej til Colonel'en for at afsløre og paagribe Sander og hans Kamerat.

Denne Sag interesserede mig naturligvis i høj Grad. Jeg glædede mig over at skulle ledsage disse Folk, og da de havde meget travlt, brød vi snart efter op.

VII. Kapitel.

Paa Sporet.

Den Vej, vi maatte slaa ind paa, var nøjagtig den samme, som Dik Hammerdull var reden ad med sine Ledsagere, og Bill Potter viste sig at være en fortrinlig Fører. Den lille Mand, der saá sart og skrøbelig ud, udviklede en Skarpsindighed, en Stedsans, en Udholdenhed og en Bevægelighed, som lod ham vinde hele vor Tillid.

Vi skyndte os naturligvis saa stærkt som muligt, men Wallerstein og Treskow var ikke gode Ryttere, og Styrmanden laa i en evig Strid med sin Dakota-Traver.

Da vi havde redet nogle Dage, naaede vi Jernbanelinjen, hvor Kampen med Ogellallaherne havde fundet Sted. Det var tidligt om Morgenens, da Bill Potter pludselig standsede sin Hest og opmærksomt saá ud mod Horisonten.

„Se en Gang, mine Herrer,“ raabte han, idet han pegede fremad. „Se op i Luften og saa ned paa Jorden! Deroppe flyver Aadselgribbe, og dernede sidder Prærieulvene i

Nærheden af Skinnerne. Der har en eller anden faaet det sidste Knivstik eller den sidste Kugle. Vi vil haabe, at det ikke har været en Hvid, men en Rødhud. Kom, lad os en Gang se efter!"

Vi lod vore Heste strække ud og naaede snart Kamppladsen. Ligene af de Dræbte, af hvilke Ulvene og Gribbene havde pillet alt Kød, laa endnu der, hvor de var faldne. Togene var susede forbi uden at agte derpaa. Potter undersøgte nøje hele Stedet.

„*Lack-a-day,*“ mente han endelig: „her har fundet en frygtelig Kamp Sted. Se en Gang disse Skinner, de er blevne reparerede. De røde Hallunker har villet overfalde Toget, men er blevne forhindrede deri af de Hvide. Skulde ikke undre mig, om Colonel'en har været med: Dik Hammerdull og Pitt Holbers har i hvert Fald! Her har de staaet, Ryg mod Ryg: jeg ser det paa Fodsporene, der er gravede dybt ned i Jorden. Der har brændt et Par Baal: derovre har Indianerne haft deres Heste staaende ser I Hullerne i Jorden! Hihihhi, disse Spor skulde jeg vel kende! Jeg vil lade den første, den bedste *Grizzly**)

*) Graa Bjørn.

bide Hovedet af mig, om det ikke har været Colonel'en med Dik Hammerdull og Pitt Holbers.

Se en Gang, hvilket frygteligt Hug der har kløvet denne Hjerneskal! Den Økse, der har besørget det, har siddet i Haanden paa Sam-Fire-gun, eller — eller maaske har det været Winnetou, Apachernes Høvding."

Vi var aldeles forbløffede over den lille Jægers Skarpsindighed og Sikkerhed. Ingen af os andre vilde have kunnet faa saa meget ud af de forvirrede og sammenblandede Fodspor. Men han lod til at være sikker i sin Sag.

„De Hvide er slaaede ind paa Vejen til *Hide-spot*, men jeg tør vædde paa, at Indianerne har samlet sig og er fulgte efter dem. Lad os se, om vi kan følge Sporene.“

Vi red atter bort; i Spidsen den lille Jæger med Øjnene ufravendt rettede mod Jorden.

„Behold,“ raabte han, da der knap var forløbet en halv Time. Her er kommet to Skarer Hvide fra Højre og fra Venstre. De er redne rundt om Kamppladsen for at finde den Retning, i hvilken de Hvide er dragne bort. Her har de igen for-

enet sig for at følge efter dem. Sandt holder Sporene længe, saa de kan være flere Dage forud for os. Men vore Heste er gode, og de har sikkert Saarede med sig, som ikke kan taale at ride hurtigt. Vi indhenter dem, endnu før de maar Fire-guns Lejr.“

Atter gik det fremad, ikke blot nogle Timer, men i flere Dage paa de fundne Spor, som snart var ganske tydelige og snart atter tabte sig paa stenet Jordbund eller i blødt Græs. Men Bill Potter forstod altid med vidunderlig Sikkerhed at finde Sporene igen.

Saa naaede vi den Egn, hvor Arkansasfloden slaar en stor Bue over mod Smoky Hills, fra hvilke talrige Bække strømmer ned mod Floden.

Prærien holdt op her, og Skoven begyndte. Vor Fører blev med hvert Minut mere forsigtig, da Sporet nu var ganske friskt, og vi hvert Øjeblik kunde vente at se Vilde bag hvert Træ.

Da standsede Bill Potter pludselig og underkastede den bløde, mosbegroede Jordbund en meget omhyggelig Undersøgelse.

„Sandelig, her kommer hvide Mænds Spor ud af Skoven. De er stødt sammen med de Vilde, men

der har ikke fundet nogen Kamp Sted. Se her, her i denne Kres har de to Førere staaet og talt med hinanden, saa er Calummet'en, Fredspiben, gaaet rundt; I ser her nogle Rester af Fyrtøjet, som ligger halvt forkullede paa Jorden. Det har sikkert været en Bølge hvide Skurke, der har forenet sig med Indianerne for at opsnuse vor Lejr og overfalde den."

Vi bøjede nu af fra Sporet og red et Stykke til Siden ind i Skoven. Den tætte Underskov var ikke let at komme igennem, men det lykkedes os dog at naa en lille, fri Plads, der sænkede sig ned i Jorden som en Slags Kedel. Her bandt vi vore Heste og vendte saa tilbage til det Sted, hvor vi havde forladt Sporet.

Vi fulgte dette videre, men med Anvendelse af den største Forsigtighed. Da vi havde tilbagelagt nogle Hundrede Alen, standsede Potter og lyttede.

„Hvad var det for en Lyd? Det lød som en Hests Prusten!"

De andre standsede ogsaa og lyttede. Rundt om herskede Urskovens dybe Stilhed. Da hørte vi en Hest vrinske.

„Enten har de slaaet Lejr dér eller ladet Dyrene blive tilbage for

at komme hurtigere frem gennem Skoven. De forbandede Kreaturer sporer os og kan let forraade os. Vi maa næmme os dem op mod Vinden.“

Han lagde sig ned paa Jorden og krøb fremad i en stor Bue. Vi andre fulgte hans Eksempel. Efter nogen Tids Forløb gav han os Tegn til at undgaa enhver Støj og pegede med Fingeren ind imellem Buskene. Vi saá i den angivne Retning og opdagede henimod tredive Heste, bevogtede af to Indianere.

„Ser I de røde Halunker? Jeg havde stor Lyst til at lade dem føle min Kniv og jage Hestene ud mod alle fire Verdenshjørner, hihihhi! Men det gaar ikke. De maa ikke opdage os. Fremad! Vi maa snarest mulig se at komme ind paa dem, men helst fra en Kant, hvor de ikke venter os.“

Den lille Mand snoede sig behændig og lydøs som en Slange gennem Tykningen. Det var en forfærdelig besværlig Vej. Der gik Timer. Mørket kom tidligere her inde under de store Trækroner end ude paa Prærien, og det blev bestandig besværligere at holde den rigtige Retning. Da løftede Potter Hovedet og indsugede Luften med vidtaabne Næsebor.

„Jeg lugter Ild og Røg. De har slaaet Lejr. Fremad! Men for Himlens Skyld stille, ganske stille! Vi er nær inde paa Livet af dem.“

Underskoven var nu hørt op, og de kolossale Træstammer stod til Vejrs som Søjler i et vældigt, grønt-tækket Tempel. Vi krøb paa Maven fra Træ til Træ og dækkede os altid saa længe bag de tykke Stammer, til vi havde set, at man ikke havde opdaget os, og at vore nærmeste Omgivelser endnu ikke indeholdt nogen Fare.

Saaledes naaede vi omsider hen til Randen af en *Gutter*, som man kalder de kæmpemæssige lange og smalle Fordybninger, der træffes i Urskoven. Potter skød forsigtig Hovedet frem og saá med. Lige neden for os, i en Dybde af omtrent fyrretyve Fod, brændte et Baal, omkring hvilket der sad omtrent halvtreds røde og hvide Mænd, og lidt henne til Siden laa, bevogtede af deres aarvaagne Blikke, tre Personer, der var bundne paa Hænder og Fødder. Altsaa havde ikke alle de Ogellallahaer, der var flygtede bort efter Kampen, forenet sig med „Kaptejnens“ hvide Skare.

„*At length*, dér har vi dem!“ mente den lille Trapper. Og de har

ingen Anelse om, at vi leger Skjul med dem, hihihhi! Skub Jer en Smule længere frem. hen til den Bregne der, saa kan I se deres Fjæs!“

„*Zounds — heavens — vraiment* min Sandten, er det ikke Colonel'en, Dik Hammerdull og Pitt Holbers, der ligger svinébundne dernede,“ hviskede Styrmanden.

„Skal jeg hoppe ned, Bill, og med disse mine Næver fiske dem op af Sumpen?“

„Vent lidt, Gamle! Lad os først se, hvad der sker. De Skurke sidder saa tæt samlede, som om de holdt Raad. Den sortskæggede Jæger dér fører Forsædet, og Ogellallaherne finder sig deri; deres Høvding maa saa formodentlig være falden i Kampen. Se, se, nu er de færdige, og Anføreren rejser sig!“

Det forholdt sig, som han sagde. En af de hvide Jægere, der efter alt at dømme maatte være Anføreren, havde rejst sig og var gaaet hen til de Fangne. Da jeg saa nøjere paa ham, kendte jeg ham straks. Det var Originalen til Treskows Fotografi. Han sagde i en kommanderende Tone til de Fangne:

„Op med Jer og hør, hvad vi har besluttet angaaende Jer!“

De tre Mænd adlød.

„I er Sam-Fire-gun, Fører for de Jægere, der har deres skjulte Tilholdssted her i Skoven.“

Den Tiltalte nikkede bekræftende.

„I har dræbt Matto-Sih, disse brave Indianeres Høvding?“

Et Nik var atter Svaret.

„Man siger, at I har hentet meget Guld fra Bjergene ned til Jer Skjulested. Er det sandt?“

„Ja.“

„Og at I har flere Tusinde Bæverskind liggende?“

„*Well*, Master, I er godt underrettet!“

„Saa hør, hvad jeg har at sige Jer: Disse røde Mænd fordrer, at I skal dø. Jeg har maattet gøre dem denne Indrømmelse, men da de ikke forstaar vort Sprog, vil jeg gøre Jer et Forslag.“

„Tal!“

„I skal føre os til Jeres Lejr, give os Guldet og Skindene, og saa er I fri!“

„Er det alt, hvad I vil?“

„Alt. Tag nu en hurtig Beslutning!“

„I synes at have hørt djævl-blændt lidt om Sam-Fire-gun, Master, siden I kan komme til mig med

et saa naragtigt Forslag. Tror I virkelig, at jeg er saa dum, at jeg tror paa, at I vil give os fri, naar I har faaet, hvad I ønsker?"

„Jeg holder mit Ord!"

„Det kan I bilde et Greenhorn ind, men ikke mig! I ved godt, at jeg kun vilde bruge min Frihed til at faa Jer for Mundingen af min Bøsse og skyde Jer ned, forbandede Skurk! Giv I os hellere en Kugle for Panden straks!"

VIII. Kapitel.

Frelsen.

Maaske vidste Sam-Fire-gun, hvorfor han turde tale saa dristigt. Han havde, mens han talte, løftet sit Blik op mod den lille Dals øverste Rand og ladet Øjnene lynsnart og forskende glide langs med denne, men saa straks sænket Blikket igen. Et næppe synligt, tilfreds Smil spillede om hans Læber.

Dette Blik var ikke undgaaet Treskows spejdende. Opdagerøjne. Han saá over mod det Sted, hvor Colonelens Øje sidst havde dvælet, og fo'r uvilkaarligt sammen.

„Se derovre," hviskede han til Bill Potter, der laa ved Siden af ham, „er det ikke Hovedet af en Indianer?"

„*Good luck*, der er, ved Gud, Winnetou! Tænkte jeg ikke nok, at han havde været sammen med Colonel'en! Han er ikke bleven tagen til Fange sammen med dem og er fulgt efter for at befri dem. Jeg maa give ham vort Tegn!“

Han holdt et Blad op til Læberne og frembragte den Lyd, de amerikanske Græshopper giver fra sig. Det kunde umuligt vække Fjendernes Mistanke, da disse Græshopper er overordentlig almindelige. Winnetous Hoved forsvandt øjeblikkeligt, og de tre fangne Jægere lod ogsaa til at have hørt og forstaaet Tegnet, men forraadte sig ikke med en Mine.

Kaptejnen førte atter Ordet:

„For sidste Gang, Sam-Firegun, tager I mod mit Forslag?“

„Nej!“

„Og I andre to?“

„Hm,“ svarede Dik Hammerdull med en foragtelig Plirren af sine smaa Øjne, „om vi tager imod det eller ej, er jo ganske lige fedt! I vil i intet Tilfælde faa nogen Glæde deraf. Havde jeg bare Hænderne fri, saa skulde Djævelen snart hente Jer! Hvad mener du, Pitt Holbers, gamle Coon?“

„Hvis du tror, Dik, at han vil

hente ham, har jeg ikke det mindste derimod!“

„*Well done,*“ svarede Jægeren rasende, „saa lad de Røde spidde og stege Jer, ganske som I ønsker! Men for at gøre Jer en Glæde vil jeg bare meddele Jer, at vi har opdaget Jeres Lejr, saa at I ikke behøver at angive os den.“

Han gik hen til Indianerne for at meddele dem Udfaldet af Forhandlingerne.

Imidlertid var der oppe hos os blevet ført en sagte, men overordentlig bevæget Samtale. Den unge Wallerstein havde straks kendt sin Farbro'r, Colonel'en, der lignede hans egen Fader saa meget, at der for ham ikke kunde være nogen Tvivl om Slægtskabet. Han havde mest Lyst til øjeblikkelig at ile ned og befri de Fangne, og Styrmanden var fuldstændig enig med ham deri.

„Lad mig faa den Fyr dernede mellem mine ti Fingre, saa skal jeg mase ham til Havregrød!“

Bill Potter havde ondt ved at styre de to og bad dem indstændigt om i hvert Tilfælde at afvente Winnetous Komme. Treskow og vi andre var fuldstændig enige med den lille Jæger.

Da raslede det i Buskene bag

ved os, og Apachens smidige Skikkelse skubbede sig ind mellem os.

„Winnetou har hørt Græshoppen og kender nu Bill, min hvide Broders Mand. Han vil snige sig ned i Dalen og løse sine Venners Baand. Saa skal mine Brødre ile ned til os og styrte løs paa Jægerne og Ogellallaherne.“

Han forsvandt lige saa hurtigt, som han var kommen. Vi holdt skarpt Udkig med Fjendernes Lejr og gjorde os rede til Angreb.

Nu rejste den fjendtlige Anfører sig atter og med ham samtlige Hvide og Indianere. Men inden der endnu var talt et Ord, fo'r en mørk Skikkelse frem fra Dalens Bund og ilede hen til de Fangne. Det var Winnetou.

Tre Snit — og deres Hænder var befriede fra Baandene — otte Skud knaldede oppe fra os — endnu otte — Sam-Fire-gun rev Tomahawken ud af Hænderne paa en Indianer og styrtede sig midt ind i Skaren af de skrækslagne Fjender.

„Come on!“ lød hans Stemme, medens Winnetou ved hans Side mejede Fjenderne ned.

„Pitt Holbers, gamle Coon, ser du den Fyr dér, som har min Bøsse?“ raabte Dik Hamnerdull tri-

umferende. „Ham vil jeg have fat i!“

De to Uadskillelige stormede frem, og snart holdt Dik atter sin elskede Muskedonner i Haanden.

Styrmanden, Peter Polter, var styrtet som en Lavine ned mellem de rædselsslagne Modstandere. Han vilde holde Ord. Med sine Bjørnelabber greb han fat i Anføreren, løftede ham højt op i Luften og slyngede ham ned mod Jorden, saa det drønedes, hvorpaa han stødte Kniven i hans Bryst.

„*Bounce*, færdig! Videre Folkens, slaa, hug, stik, skyd, prygl dem, kast dem over Bord, saa at de drukner! Kværk dem — Hurra — Hurra!“

Medens dette gik for sig, laa vi andre naturligvis ikke paa den lade Side. Vi brugte vore Vaaben og Kræfter, og inden Fjenderne kom sig af deres Overraskelse, laa omtrent Halvdelen af dem slagne paa Jorden. Ligesom hin Nat under Kampen ved Jernbanedæmningen ryddede Sam-Fire-guns Tomahawk frygtelig op blandt Fjenderne, og Winnetou stod ikke tilbage for ham. Hammerdull og Pitt Holbers stod Ryg mod Ryg i den tætteste Kamp-tummel. Styrmanden fo'r rundt

som en løssluppen Djævel, og den lille Bill Potter havde posteret sig ved Indgangen til Dalen og skød enhver, der vilde flygte, ned. Tre-skow og Wallerstein, som var lidet kendte med denne den mørkeste Side af Livet i det vilde Westen, gjorde deres Skyldighed som brave og be-ljertede Mænd, og jeg og mine fire Boys besørgede ogsaa et ganske net Stykke Arbejde.

Efter nogle Minuters Forløb havde Angriberne sejret; alle vore hvide Modstandere var dræbte, og kun ganske enkelte Indianere var slupne bort.

Sam-Fire-gun var ikke den Mand, der kom med mange Spørgsmaal i Utide. Han raabte:

„Fremad Folk, af Sted til Hestene! Indianerne har sat Vagt hos dem, dem maa vi have fat i. Men nogle af Jer maa blive her!“

Han skyndte sig bort med dem, der fulgte ham. Vi andre satte os ned. Vor Stilling var ingenlunde sikker, thi nogle af de flygtede Røde kunde let finde paa at sende et Skud ned efter os. Noget saadant skete imidlertid ikke. Vi lyttede med Spænding ud i Natten, men hørte intet mistænkeligt; den første Støj, der afbrød den efter Kampen indtraadte Stilhed, kom fra

Kameraterne, der vendte tilbage med de erobrede Heste. De to Indianere, der havde holdt Vagt ved dem, var blevne dræbte. Bill Potter havde tillige hentet vore Heste fra deres Skjulested.

„Pitt Holbers, gamle Coon, ser du, at jeg har min Hoppe igen?“ spurgte den lykkelige Hammerdull.

„Hm, hvis du tror, at jeg ser det, har jeg intet derimod; men *by God*, der manglede ikke meget i, at det havde været ude med os to!“

„Ude eller ej, det er ganske lige fedt: men jeg gad nok vide, hvem de Folk er, der sammen med den lille Potter — — *'sdeath*, er det ikke den velsignede Styrmand fra Germany, som har saa store Næver og kan drikke saa forfærdeligt?“

„Vist er det mig, du gamle Tjæretønde! Du kender mig altsaa igen? Jeg kommer sammen med Master Treskow og Master Wallerstein, fordi — —“

„Master Wallerstein?“ spurgte Sam-Fire-gun hurtigt. „Peter Polter —? Ja, saa min Sandten er det dig! Hvad er det med den Master Wallerstein?“

„Det er ham dér, Sir, som er kommen sammen med Hr. Treskow for at finde sin Onkel!“

„Denne Sir —?“

Han gjorde et Skridt tilbage, kastede et langt, prøvende Blik paa sin Brodersøn og aabnede saa Armene:

„Det er ingen Bedrager, nej; jeg kender de Træk. Heinrich, vær velkommen, tusinde Gange velkommen!“

De to Slægtninge faldt i hinandens Arme, og vi andre stod tavse rundt om, indtil Colonel'en rev sig løs og raabte:

„Her er ikke Stedet til Spørgsmaal og Forklaringer. Lad os drage af Sted til vor Lejr. Der vil vi fejre Velkomstfest og lappe de Saar, vi har hentet os idag!“

„Ja, lad os komme af Sted til Lejren!“ raabte Styrmanden. „Der har I vel nogle Draaber Væde, ikke til vore Saar, men til min Mave, som er langt mere trængende —!“

Vi tog vore Heste ved Tømmen og desuden saa mange af de erobrede Indianerheste, som enhver kunde overkomme, og drog bort. De, der kendte Vejen, drog foran, og vi andre fulgte efter. Vi vandrede af Sted i flere Timer og naaede saa omsider, dygtigt trætte, Sam-Fire-guns Lejr, der laa gemt i en stor Klippekløft mellem tætte Træer.

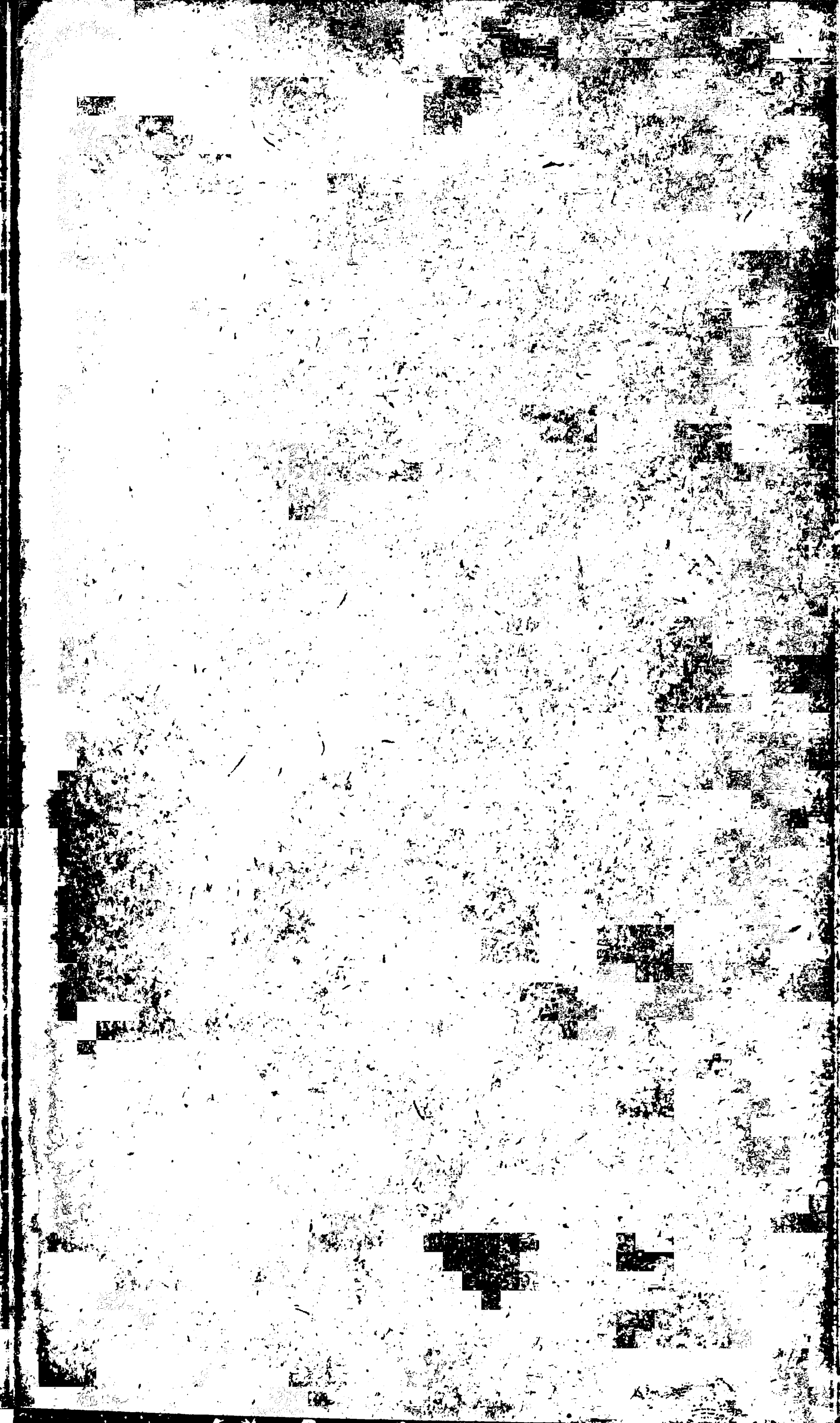
Vi blev modtagne med Jubel af

en Skare Jægere, der hørte til Fire-guns Selskab, og laa snart lejrede omkring et Baal og gjorde os til gode med Mad og Drikke. Naturligvis maatte vi fortælle, hvad der var hændet os, og de brave Vestmænd blev ikke lidt overraskede, da de hørte om den Fare, der havde truet deres Colonel og hans Led-sagere. De foresatte sig straks næste Dag at drage hen til Kamppladsen og nøje undersøge de Faldne og hele Omegnen; det var jo muligt, at nogle af de Røde endnu strejfede om i Nærheden.

For Treskow var der ikke andet at gøre end at vende tilbage til Van Buren med den Besked, at han havde fundet den længe eftersøgte Forbryder, men at han ikke kunde bringe ham med, da han var død.

Det er en Selvfølge, at Wallerstein straks efter Kampen havde frataget sin dræbte Dobbeltgænger alt, hvad der var blevet stjaalet fra ham selv. Hvad der skete senere, hører ikke herhen. *Min Fortælling er nu til Ende!*“

POLITIKENS TRYKKERI

